

ร้อยรัก เป็น หนึ่งเดียว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙

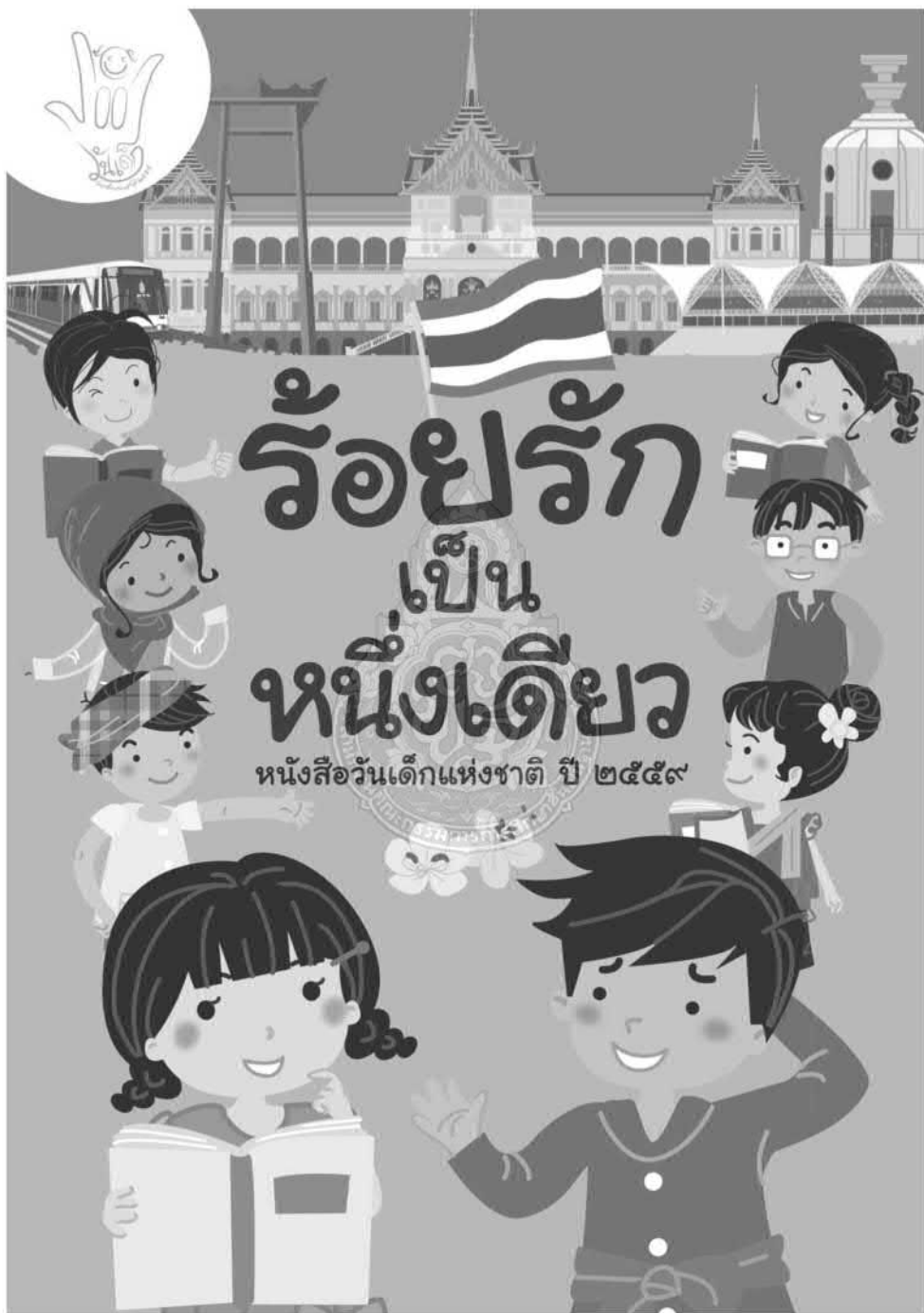

ความหมายตราสัญลักษณ์

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ทรงออกแบบตราสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมจักรยานเฉลิมพระเกียรติ BIKE FOR DAD มีความหมายลึกซึ้งและเป็นสิริมงคล ดังนี้

- พระนามาภิไธยย่อ ภปร. หมายถึง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ
- พระนามาภิไธยย่อ มวภ. หมายถึง สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
- ตัวอักษรภาษาอังกฤษคำว่า Dad สื่อถึงคำสรรพนามในการเรียกขานพ่อของลูก โดย D ตัวแรกแทนคำว่า Dad หมายถึง พ่อหลวงของแผ่นดิน a แทนคำว่า and หมายถึง และ สำหรับ d ตัวที่สองแทนคำว่า daddy หมายถึง พ่อของเรา เมื่อรวมกันแล้วจะหมายถึงการปั่นจักรยาน เพื่อแสดงความรักร่วมกันทดแทนพระคุณพ่อ และแสดงกตัญญูทดแทนพ่อหลวงของแผ่นดิน
- Dad มีความหมายอันลึกซึ้งและเป็นสิริมงคลของตราสัญลักษณ์ สื่อถึงการรวมใจแห่งความรักและปรารถนาดีอันยิ่งใหญ่ต่อพ่อ **D ไทดูดีเหลือง** คือ สีประจำพระองค์ สื่อแทนพ่อ **a สีฟ้า** อันแทนความหมายสื่อถึงแม่ และตามด้วย **d เด็กดีเหลือง** หมายถึงลูก (สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร) หากพิจารณาอย่างลึกซึ้ง ก็มีความหมายถึงสถาบันหลักที่สำคัญของชาติ นั่นคือสถาบันครอบครัว ที่จะต้องรวมใจกันให้เป็นหนึ่ง เพื่อเป็นรากฐานความมั่นคงของแผ่นดินและประเทศไทย
- คำภาษาไทย ปั่นเพื่อพ่อ หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติและสำแดงความจงรักภักดีและกตัญญูทดแทนต่อพระมหากษัตริย์ เป็นการร่วมใจเทิดพระคุณพ่อและก่อให้เกิดความสามัคคีของชาวไทยทั้งชาติและทั่วโลก เพื่อให้มีสุขภาพกายและใจที่ดี ตลอดจนความสดชื่นแจ่มใส อีกทั้งยังเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ผ่านการชมโขกกลางแปลงพระราชทาน
- คำภาษาอังกฤษ BIKE FOR DAD หมายถึง ปั่นเพื่อพ่อ (ดูความหมาย “ปั่นเพื่อพ่อ”) เพื่อความเป็นสากล และความเข้าใจของชาวต่างชาติ และใช้เพื่อการประชาสัมพันธ์ในต่างประเทศ

ร้อยรัก เป็น หนึ่งเดียว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙

ร้อยรักเป็นหนึ่งเดียว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๕๘

จำนวนพิมพ์ ๓๐๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 978-616-395-636-1

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ (CIP)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

ร้อยรักเป็นหนึ่งเดียว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙.-- กรุงเทพฯ :

สำนักงาน, ๒๕๕๘.

๑๒๘ หน้า. ภาพประกอบ ; ๒๑ ซม.

๑. หนังสือสำหรับเด็ก. I. ชื่อเรื่อง.

๐๒๘.๕

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๕๙

พระบรมราโชวาท

ในวันพระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัลประจำปี และ
ทรงเปิดหอวิทยาศาสตร์ ณ วิทยาลัย
วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๐๕

“...สำหรับนักเรียนนั้น ทุกคราวที่ได้มาในงานของโรงเรียน ก็ได้เตือนอยู่เสมอ ให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และประพฤติตัวให้ดี เพื่อความเจริญรุ่งเรืองต่อไปในวันข้างหน้า หวังว่า นักเรียนจะได้พยายามปฏิบัติตามคำเตือนนี้ด้วยดีอยู่แล้ว นอกจากการศึกษาและความประพฤติแล้ว การรักหมู่คณะ ก็เป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่ง แม้จะได้เคยพูดเรื่องนี้มาบ้าง ก็ใครจะขอย้ำไปกว่า การรักหมู่นั้นนั้น จะต้องรักให้เป็นการถูกต้อง อย่าให้กลายเป็นถือพวกถือคณะ เห็นพวกอื่นคณะอื่นเป็นศัตรู เรารักหมู่คณะของเรา ทำชื่อเสียงคุณงามความดีให้แก่หมู่คณะของเรา แต่ก็ไม่จำเป็นจะไปเกลียดชังคณะอื่น ใครทำดีก็ควรที่เราจะนิยมชมชอบ ไม่อิจฉาริษยา ถ้านักเรียนฝึกฝนตนเองได้ดั่งว่านี้ ก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้มั่งใจสุภาพ เป็นนักกีฬาสมตามพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้พระราชทานกำเนิดแกโรงเรียนนี้...”

วรธมไมวาท

สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์

สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์
ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช
มอบคำขวัญวันเด็ก
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙

เด็กดี เพราะมีผู้ใหญ่เป็นแบบอย่างที่ดี
เด็กดี คือ พลังแห่งความมั่นคงของประเทศไทย
ขอให้ผู้ใหญ่ได้ช่วยกันเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็ก
ขอให้เด็กทุกคน จงมีความรัก ๓ ประการ คือ
๑. รักกตัญญู ๒. รักความดี ๓. รักสามัคคี
และจงเกลียดชังสิ่งเสพติดให้โทษ
ให้สมกับชื่อว่า เด็กดี.

คำขวัญ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๙

เด็กดี

ดั่งพ่อแม่

เรียนรู้อย่างดี

สู่อนาคต

พลเอก

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สาร

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙
วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๙

เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปี ๒๕๕๙ ที่เวียนมาบรรจบอีกคำรบหนึ่ง ผมขอส่งความรัก ความระลึกถึงและความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนไทยทุกคน

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าของประเทศ จึงต้องได้รับการพัฒนาและปลูกฝังแนวทางในด้านต่างๆ อย่างครบถ้วน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาเพื่อให้มีพัฒนาการตามช่วงวัยและมีพฤติกรรมที่เหมาะสม

วันเด็กแห่งชาติปีนี้ ผมได้มอบคำขวัญ “เด็กดี หมั่นเพียร เรียนรู้ สู่อนาคต” เพื่อเป็นแนวทางให้แก่เด็กและเยาวชนไทยได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ที่สำคัญของตนเอง พร้อมประพฤติปฏิบัติตนเป็นเด็กดี คือ คิดดี พูดดี มีจิตใจดี มีความหมั่นเพียรและไม่ย่อท้อในการเรียนรู้วิชาการแขนงต่างๆ อันเป็นประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนสติปัญญาของตน

มีความกตัญญูรู้คุณ เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา ครูอาจารย์ พร้อมทั้ง
มีค่านิยมและจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีไทยเพื่อให้เติบโต
เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณธรรม รู้จักหน้าที่และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม
และประเทศชาติในอนาคต

ในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙ ผมขอ
อวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคน จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ
มีสุขภาพกายและสุขภาพใจที่แข็งแรง สมบูรณ์ เพื่อเป็นพลังสำคัญในการ
พัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญรุ่งเรืองสืบไป

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สาร

พลเอกดาว์พงษ์ รัตนสุวรรณ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙
วันเสาร์ที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๙

วันเสาร์ที่สองของเดือนมกราคมของทุกปี กำหนดให้เป็นวันเด็กแห่งชาติ ซึ่งในปีตรงกับวันเสาร์ที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๙ นับเป็นวันสำคัญของประเทศไทยอีกวันหนึ่ง เป็นวันที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ร่วมกันจัดงานเพื่อส่งความรักและความปรารถนาดีให้กับเด็กไทยทุกหมู่เหล่า ไม่ว่าจะอยู่ในภูมิภาคไหน วันสำคัญนี้จึงเป็นวันที่เด็กๆ จะมีแต่รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ ได้ร่วมกิจกรรมที่สนุกสนาน สร้างสรรค์ และสอดแทรกสาระความรู้ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นอย่างมีพลังและเข้มแข็งในทุกๆ ด้าน พร้อมด้วยคุณธรรมและค่านิยมทั้ง ๑๒ ประการ อยู่บนผืนแผ่นดินไทยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข เป็นศูนย์รวมจิตใจของปวงชนชาวไทยทั้งชาติ

ดังนั้น ในวันเด็กแห่งชาติปีนี้ ในนามของกระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนทุกภาคส่วนที่มีหน้าที่อบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษาแก่เด็กและเยาวชนไทย ได้ตระหนักและมีส่วนร่วม ในการเป็นเจ้าหลอม เป็นแบบอย่างที่ดีงามแก่เด็กและเยาวชน ได้ร่วมกัน ส่งความสุข ให้ความรักและความอบอุ่น และในโอกาสเดียวกันนี้ ขอให้ เด็กและเยาวชนทุกคนเป็นคนดี มีสัมมาคารวะ ยึดมั่นในความดีงาม มีความกตัญญู รู้รักสามัคคี ใช้เหตุผลในการตัดสินใจ ไม่ลุ่มหลงหรือ มัวเมาในทางที่ผิด ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ รู้จักหน้าที่ รู้จัก แบ่งเวลา เมื่ออยู่ในวัยเรียน ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ค้นหาความชอบ และความถนัดของตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาต่อและประกอบ อาชีพต่อไปในอนาคต เมื่อกลับไปที่บ้าน ต้องช่วยงานทางบ้านและอื่นๆ เท่าที่กำลังความสามารถของตนเอง และต้องไม่ลืมที่จะเคารพ เชื่อฟัง และดูแลพ่อแม่ และญาติผู้ใหญ่ด้วยความเต็มใจ

สุดท้ายนี้ ในนามของรัฐมนตรีกว่ากระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการ และบุคลากร ขออวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคนมีความสุข มีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์แข็งแรง มีความเฉลียวฉลาด เพื่อนำพาชีวิตไปสู่อนาคตที่สดใส และเป็นกำลังสำคัญที่จะพัฒนาประเทศชาติ ให้คงอยู่สืบไป

พลเอก

(ดาร์พงษ์ รัตนสุวรรณ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือ ร้อยรักเป็นหนึ่งในเดียว เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙ ชื่อหนังสือวันเด็กแห่งชาติในปีนี้คัดเลือกจากการเสนอชื่อของเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ซึ่งผ่านการพิจารณาแล้วว่าเป็นชื่อที่สื่อถึงความปรารถนาดีให้เด็กและเยาวชนมุ่งสร้างความรัก ความสามัคคีให้กับคนในชาติ ตั้งแต่วัยเยาว์ อีกวัตถุประสงค์หนึ่งของการทำหนังสือนี้เพื่อเป็นการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านการเขียนให้กับเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เชิญพระบรมราโชวาทในวันพระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัลประจำปี และทรงเปิดหอวิทยาศาสตร์ ณ วิชาวุฒิชัย วันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕ โดยคัดดัดตอนลงตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙ เพื่อให้เด็กและเยาวชนไทยได้น้อมนำพระบรมราโชวาทของพระองค์ไปเป็นแนวประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ประพฤติตนให้ดั่งตามหน้าที่ของตนยิ่ง ๆ ขึ้นไป และยังได้รับพระเมตตาจากสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ที่มอบธรรมโมฆาทเป็นแนวทางประพฤติธรรมแก่เด็กและเยาวชนไทยทั้งหลาย ขอขอบพระคุณสำหรับสารและคำขวัญของนายกรัฐมนตรี และสารของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการที่มอบให้แก่เด็ก ๆ และเยาวชนไทยทุกหมู่เหล่า

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙ ยังได้รับความเมตตาจากพระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี หรือที่รู้จักในนามปากกา ว.วชิรเมธี ที่ได้ประพันธ์นิทานเพื่อสอนใจให้แก่เด็กและเยาวชน และยังได้คัดสรรผลงานของเด็กและเยาวชนที่เขียนสร้างสรรค์ในรูปแบบของเรื่องสั้น เรื่องเล่า ร้อยกรอง การ์ตูน และนิทาน รวมถึงการบอกเล่าประสบการณ์ชีวิตที่มีเนื้อหาน่าอ่าน ชวนติดตาม สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม และ

สร้างสำนึกความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการแสดงบทบาทหน้าที่ตามสมควรแก่ฐานะของเด็กและเยาวชนไทย นอกจากนี้ยังมีผลงานที่นำเสนอการเข้าร่วมกิจกรรมในปีมหามงคล คือ กิจกรรมปั่นจักรยาน bike for MoM เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๓ พรรษา ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ และกิจกรรม BIKE FOR DAD ซึ่งเป็นการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๘ พรรษา ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ในการนี้ คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙ โดยความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และองค์การคำของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ขอกราบนมัสการท่านพระมหาวิมลชัย วชิรเมธี ขอขอบคุณ นักเขียนรุ่นเยาว์ นักเขียนรับเชิญ บริษัท อมรินทร์ พับลิคेशनส์ จำกัด ที่อนุเคราะห์การจัดทำรูปเล่มให้มีความสวยงาม น่าอ่าน ภาพประกอบโดยอาจารย์สมบัติ คิ้วฮัก รวมทั้งบริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด ที่ได้ออกแบบปกหนังสือวันเด็กให้เหมาะสมกับชื่อเรื่องและดึงดูดใจ พร้อมทั้งคัดสรรเกมดี ๆ ให้เด็ก ๆ ได้พัฒนาสมองรวมถึงผู้ที่มีส่วนร่วมที่ทำให้หนังสือวันเด็กแห่งชาติเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ และทำให้หนังสือ ร้อยรักเป็นหนึ่งเดียว เป็นหนังสือของเด็กไทยทุกคน และหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับประโยชน์และความบันเทิงจากการอ่านหนังสือเล่มนี้

(นายการุณ สกุลประดิษฐ์)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สารบัญ

หน้า

พระอรหันต์อยู่ที่ไหน	พระมหาจุติชัย วชิรเมธี	๑๕
ครั้งหนึ่งในชีวิต	ชนัญธิดา น้อยดี	๒๕
ไปวัดกับยาย	อินทัช จงใจจิตร	๒๘
ปิดเทอมของโต้ง	วิยะดา เดชะคำภู	๓๐
ภาพรางวัลชนะเลิศกิจกรรมปั่นเพื่อพ่อ (BIKE FOR DAD) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓	ณัฐภูมิ พิมพ์	๓๔
สักวัน...ฉันจะโต	จิราพร ยืนศรี	๓๕
บทเรียน	หลาว ลุงแสง	๓๖
เด็กไทยกับค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ	เกริกพล ทองมโนกุล	๔๐
ความภูมิใจของถึงขะยะ	พิชญภา สุปรรณธริกา	๔๔
เหรียญห้าบาทของยาย	พิชามณญ์ เทพหนู	๔๙
ธนา...เด็กดี	เนตรชนก ปลุกปาน้อย	๕๔
พ่อจำ แม่จำ...หนูเหงา	ชลธิชา มมประโคน	๕๗
เมล่อนฟรุต แห่งฟรุตตี้แลนด์	สุทธิดา แยมแสง	๕๗
สี่เทียนยอดกตัญญู	พุทธรัก กลิ่นจำปา	๖๑
รูปปริศนา	หาน สร้อย	๖๔
ต้นตาลของพ่อ	ปพิชญา ประมวลทรัพย์	๖๖
	พรนิดา ทองแก้วแก้ว	๗๐

หน้า

ปิ่นโต...พอเพียง	ปจรรย์ ชมมี	๗๓
จดหมายถึงตัวฉัน	อาชีวะ แซ่เจ้า	๗๖
น้องทาม... แรงแบบตาลใจเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่	ศกุนตลา สุขสมัย	๗๙
	จุฑาทิพย์ สุกาญจนาศเรษฐ	
	พลิษฐ์สัทคุณ จุลละมณฑล	
นิทานเด็กดีกับ ว.วชิรเมธี : เด็กดีรู้ถูกผิด	กิตติยา ลีครองสกุล	๘๗
	ร่มรัฐ ปรมาริกุล	
ครอบครัวตัวอย่าง	รัชกร เต็มสวาท	๙๗
หิน	วรัญญา เกตุแก้ว	๙๙
ร่วมด้วยช่วยกัน ประหยัดพลังงาน	ศิรดา รวยทรัพย์	๑๐๑
หมู่บ้านต้นซุง	อาทิตยากร กรณ์ลัพท์	๑๐๔
ใคร... ใคร... ก็ไม่รักผม	จิราภัทร แสนสัจจะ	๑๐๖
	เอกรกร พรหมเสน	
โรงเรียนของหนู	อามีเนาะห์ มะดีอรารี	๑๑๐
จักรยานของหนู	ณฐอนงค์ ริเริ่มกุล	๑๑๕
ลองหาดูสิ	นานมีบุ๊คส์	๑๑๗

พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี

www.facebook.com/v.vajiramedhi/

dhammatoday@gmail.com

พระอรหันต์อยู่ไหน

เมื่อกว่าพันปีมาแล้วที่ประเทศจีน มีชายหนุ่มคนหนึ่งอาศัยอยู่กับมารดาซึ่งอายุมากแล้ว ประมาณ ๗๐ ปีเศษๆ ส่วนชายหนุ่มก็มีอายุประมาณ ๓๐ ปีต้นๆ

อุปนิสัยของชายหนุ่มนั้นเป็นคนดีขยันขันแข็ง แต่ทว่าเขามีความรักความชอบส่วนตัวอยู่เรื่องหนึ่ง คือเขาเป็นคนที่ศรัทธาจริต

อุปนิสัยของคนศรัทธาจริตก็คือ เชื่อง่าย เลื่อมใสง่าย ฝึกฝนที่จะได้ดู ได้เรียนรู้ ได้เห็นผู้วิเศษ ผู้มีบุญ นิยมชมชอบผู้วิเศษ ถ้าเขาได้ข่าวว่าใครเป็นผู้วิเศษ ใครเป็นพระอรหันต์ ใครเป็นเซียน ใครเป็นนักบุญ จาริกเดินทางมาจากแห่งหนตำบลใดก็ตาม เขาจะต้องตามไปพิสูจน์

วันหนึ่ง มีชาวเล่าลือว่า มีเซียนคนหนึ่งเป็นผู้สำเร็จบรรลุนิเวศขั้นสูง จาริกเดินทางรอนแรมมาจำพรรษาอยู่บนยอดเขาไกลออกไปหลายร้อยกิโลเมตร ชาวบ้านชาวเมืองต่างพากันแห่ไปกราบเซียน ซึ่งในความหมายทางพุทธศาสนาก็นับเป็นพระอรหันต์

เขาเห็นชาวบ้านชาวเมืองพากันแตกตื่นกราบไหว้เซียน เขาก็อยากไปด้วย จึงเข้าไปกราบผู้เป็นแม่เพื่อขออนุญาต

“แม่ครับ ลูกได้ข่าวว่ามีเซียนผู้วิเศษมาจำพรรษาอยู่บนยอดเขาไกลจากบ้านเราออกไปหลายพันลี้ แม่ครับ ลูกอยากพิสูจน์ อยากไปดูให้รู้ให้เห็นกับตาว่า โลกนี้ยังมีผู้วิเศษจริงอยู่หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้วิเศษคนนี้ คนเขาลือกันว่า เป็นพระอรหันต์ผู้หมดกิเลสแล้วด้วย แม่อนุญาตให้ผมไปนะครับ”

ผู้เป็นแม่ลูบหัวลูกชายแล้วก็อวยพรว่า “ไปเถอะลูก ถ้าลูกไปแล้วมีความสุข แม่ก็ไม่ห้ามหรอก” นี่คือการรักของแม่

เมื่อแม่อนุญาตแล้ว เขาก็เตรียมข้าวของอยู่วันหนึ่งแล้วก็ออกเดินทาง ผู้เป็นแม่ตามไปส่งถึงปากซอย แม่นั้นแม้จะสูงอายุ ๗๐ ปีเศษแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ไม่เห็นแก่ตัวบอกลูกว่า “จงเดินทางไปเถอะ แม่ดูแลตัวเองได้”

เมื่อได้รับอนุญาตจากผู้เป็นแม่แล้ว เขาก็ออกเดินทางทันที เขาเร่งเดินทางทั้งวัน เพราะใจจดจ่อที่จะได้พบได้เจอได้รู้ได้เห็นเซียนหรือพระอรหันต์ ที่เขาร่ำลือกันนักว่าเป็นผู้วิเศษ ทรงภูมิรู้ภูมิธรรม ทรงวิทยาอาคมขลัง

เขาเดินทางรอนแรมถึง ๗ วันจึงบรรลู่ไปถึงยอดเขาแห่งนั้น

เมื่อเขาเดินทางไปถึงยอดเขานั้นเป็นเวลาโพล้เพล้พลบค่ำ ชาวบ้านชาวเมืองต่างทยอยเดินลงจากเขา เขาเดินขึ้นไป ชาวบ้านชาวเมืองต่างเดินกลับบ้าน ถึงแม้ว่ายอดเขาสูงชันเพียงไหน แต่เขาก็ไม่เหนื่อย ไม่ท้อ เพราะจิตใจของเขานั้นจดจ่อที่จะได้กราบพระอรหันต์

เมื่อขึ้นไปถึงก็จวนเวลาพระอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาพอดี เขาคลานเข้าไปกราบเซียนผู้เฒ่าผมขาวโพลน มีหนวดมีเคราขาวโพลน เมื่อกราบเสร็จแล้วเขาก็ไม่รอช้า รีบถามสิ่งที่อยู่ในใจมานานทันที

“หลวงปู่ครับ ผมได้ข่าวมาว่า หลวงปู่เป็นเซียน กล่าวคือเป็นพระอรหันต์ผู้หมดกิเลส ผมจึงเดินทางดั้นด้นมากราบหลวงปู่ หลวงปู่ครับอย่าหาว่าผมละลาบละลั้งเลยนะครับ ผมขอถามหน่อย แท้ที่จริงหลวงปู่เป็นพระอรหันต์จริงๆ ดังที่คนเขาว่าลือหรือไม่”

หลวงปู่ยกมือขึ้นมาลูบเคราที่ขาวโพลน มองชายหนุ่มด้วยแววตา มิไม่ตรึงจิต แล้วก็เอ่ยขึ้น

“ลูกรักหลวงปู่จะบอกให้ แท้ที่จริงหลวงปู่ไม่ได้เป็นพระอรหันต์อะไร อย่างที่คนเขาลือหรือ หลวงปู่ก็แค่คนประพฤติปฏิบัติดีคนหนึ่งนั่นแหละลูก”

ชายหนุ่มเงยหน้ามองหลวงปู่ตาจ้องเขม็ง

“อ้าว ถ้าฉันที่ผ่านมาท่านก็หลอกคนอื่นนะสิ ใครๆ ก็ลือว่าท่านเป็นเซียนเป็นพระอรหันต์ผู้สำเร็จวิทยาคมชั้นสูง ถ้าท่านไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ขอโทษนะครับ แล้วในโลกนี้มีพระอรหันต์ไหมครับ บอกผมมาเลยดีกว่า มีก็จะได้ว่า ไม่มีก็จะได้ว่า นี่ผมเดินทางมานี้ ๗ วันนะครับ เหน็ดเหนื่อยแทบล้มประดาตายนะครับ ถ้าไม่มีก็เท่ากับว่าผมเสียแรงเปล่าสิครับ”

“ใจเย็นๆ ลูกใจเย็นๆ ถึงแม้หลวงปู่ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ไม่ได้เป็นเซียนไม่ได้เป็นผู้วิเศษ แต่หลวงปู่จะบอกให้ การมาของลูกวันนี้จะไม่ผิดหวังหรอกนะ”

“ไม่ผิดหวังยังไงครับ หลวงปู่”

“หลวงปู่อยากจะบอกลูกว่า แม้หลวงปู่ไม่ใช่พระอรหันต์ แต่หลวงปู่ก็พอจะมีความรู้อยู่บ้าง ว่าพระอรหันต์นั้นมีลักษณะเช่นไร”

“อย่างไรหรือครับ”

“จำไว้นะลูกนะ พระอรหันต์นั้นมีลักษณะสองอย่าง ถ้าลูกเจอที่ไหนนั่นละพระอรหันต์ จงรีบกราบ จงรีบดูแล จงรีบปรนนิบัติ จำไว้ให้ติดะลูก ลักษณะของพระอรหันต์มีสองประการด้วยกัน

“หนึ่ง ชอบใส่เสื้อเอวข้างในกลับออกมาไว้ข้างนอก สอง ชอบสวมรองเท้ากลับข้าง เอาข้างขวามาอยู่ข้างซ้าย เอาข้างซ้ายมาไว้ข้างขวา”

ชายหนุ่มฟังแล้วก็ “ปัดไร แค่นี้เองหรือครับหลวงปู่ ถ้าฉันผมมานี้ก็เสียเที่ยวสิ”

“ไม่เสียเที่ยวลูก จากนั้นไปลูกจะได้พบกับพระอรหันต์องค์จริง ลืมหลวงปู่ซะ หลวงปู่ไม่ได้สำคัญอะไรหรอก”

เขาก็หันไปมองหลวงปู่ ตั้งแต่หัวจรดเท้า “เฮ้อ เสียชื่อ เสียเที่ยว เสียเวลา ไม่ใช่พระอรหันต์แล้วให้คนมานั่งกราบอยู่ได้ พวกสิบแปดมงกุฎชัดๆ”

เสร็จแล้วเขาก็กราบแล้วก็เดินลงจากเขาวัดนั่นเลย ไม่นอนด้วยซ้ำ คิดถึงแม่ขึ้นมาตะหงิดๆ ผ่านมาตั้ง ๗ คืน ๗ วัน เดินทางกลับมันคืนนั้นเลย เขาเดินทางรอนแรมมาหลายคืนหลายวัน ขามา ๗ วัน ขากลับอีก ๗ วัน คิดถึงแม่เหลือเกิน

ผู้เป็นแม่ก็อายุ ๗๐ เศษๆ แล้วถูกทิ้งให้อยู่บ้านคนเดียว วกๆ
เงินๆ ก็คิดถึงลูกหลังจากที่ลูกชายบุกป่าฝ่าดงเดินทางกลับบ้านมา
๗ วัน ๗ คืน

ในที่สุดเช้าวันหนึ่งก็ทะลุทะลวงถึงหมู่บ้าน พอเขาเดินทางใกล้
จะถึงบ้าน เห็นหลังคาบ้านอยู่ไกลๆ เขาตะโกนเรียกแม่

“แม่ครับ ลูกกลับมาแล้วครับ”

แม่มก็นอนคิดถึงลูกทุกคืนทุกวัน ได้ยินเสียงลูกแว่วมาไกลๆ ดีใจ
เหลือเกิน กำลังเข้าครัวทำกับข้าวอยู่ ผู้เป็นแม่สูงอายุดีใจ วังพรวด
ออกจากกระท่อมไป พอออกมาจากกระท่อมได้ เอ๊ะ ทำไมมันเย็นไป
ทั้งตัวเลย นึกขึ้นมาได้ยังไม่ได้สวมเสื้อเลย กลับเข้าไปในกระท่อมหยิบ
เสื้อผ้าเก่าๆ ซึ่งเธอสวมมาประจำมาสวม ด้วยอาการรีบร้อนดีใจที่จะได้
เห็นหน้าลูก จึงสวมผิดเอวข้างในกลับมาไว้ข้างนอก ข้างนอกเลยกลับไป
อยู่ข้างใน

จากนั้นรีบวิ่งออกจากบ้านไป เอ๊ะ เจ็บเท้าแปลบ ตายแล้ว
ไม่ได้สวมรองเท้า วิ่งกลับมาสวมรองเท้าฟาง แล้วก็เดินกึ่งวิ่งออกไปรับ
ลูกชายที่ปากซอย เมื่อแม่และลูกมาเจอกันด้วยความรักและคิดถึง
ต่างคนก็ต่างโผล่เข้าอกอดกัน

เมื่อเก็บรับสัมผัสไอร้อนแห่งความรักจากกันและกันแล้ว ผู้เป็น
ลูกก็คลายอ้อมกอดจากผู้เป็นแม่ มองหน้าแม่ มองให้เต็มสองตา
คิดถึงแม่เหลือเกิน แม่มก้มมองหน้าลูก มองให้เต็มสองตา น้ำตาของแม่
เอ่อตันออกมาโดยไม่มีคำพูด

ต่างคนต่างก็รู้ว่าคิดถึงและเป็นห่วงซึ่งกันและกัน เมื่อเขาสบตา
แม่แล้วมองลงมา ไส้ลมมาเรื่อยๆ ต่ำลงๆ เขาก็สังเกตเห็นเสื้อผ้าของแม่
ที่ผิดปกติ เขาก็อุทานขึ้นว่า

“แม่ ผมไม่อยู่ไม่กี่วันนะ นี่อัลไซเมอร์เลยนะแม่ ความทรงจำ เลอะเลือนขนาดนั่งผ้ากลับด้านเลยเธอแม่ เลอะใหญ่แล้วนะแม่ เดียวแม่ต้องเปลี่ยนเสื้อนะ ช่างในมาอยู่ข้างนอกได้ไง โห แม่ เอาใหญ่ แล้ว นี่ ผมไม่น่าทิ้งแม่ไปเลย แค่ ๗ วันแม่หลงลืมขนาดนี้ ถ้าผมไปเป็น เดือนคงจำชื่อผมไม่ได้ใช่ไหม”

ต่อว่าแม่เสร็จแล้วก็มองต่ำลงไป เห็นรองเท้าสองข้างของแม่

“แม่ ไม่ใช่แค่เสื้อนะ ดูๆ แม่สวมรองเท้าสิ แม่ทำอะไรลงไป ขวามาอยู่ซ้าย ซ้ายมาอยู่ขวา ปิดโธ่ แม่เลอะใหญ่แล้ว” ว่าแล้วก็ก้มลงไป

“อะแม่ ถอดรองเท้า เดี่ยวลูกจะเปลี่ยนให้” เขาก็กย่อตัวลงไป ถอดรองเท้าผู้เป็นแม่แล้วก็กลับข้างรองเท้า

นาที่ที่เขากำลังเอามือไปแตะรองเท้าซ้ายของแม่ ซึ่งมันสลับกัน อยู่จากขวาจะเอาไปไว้ซ้าย และจากซ้ายจะเอาไปไว้ขวา เขาก็กย่อตัวลงไป แตะเท้าของผู้เป็นแม่ พอมือแตะรองเท้ากำลังจะถอดรองเท้าออกจาก เท้าของแม่ นาที่นั้นหูของเขาก็แว่วได้ยินเสียงหลวงปู่จากบนยอดเขา

“ลูกจำไว้นะ หลวงปู่ไม่ใช่พระอรหันต์อย่างที่ทุกคนเขาเข้าใจ หรือว่า หลวงปู่ก็พอจะมีความรู้อยู่บ้าง พระอรหันต์มีลักษณะยังไง ถ้าลูกเจอคนที่มีลักษณะสองประการนี้ นั่นละคือพระอรหันต์ จงรีบดูแล จงรีบปรนนิบัติ จงรีบตอบแทนพระคุณ”

หนึ่ง พระอรหันต์ชอบเอาเสื้อข้างในกลับมาไว้ข้างนอก สอง พระอรหันต์ชอบใส่รองเท้ากลับข้าง เอาขวามาไว้ซ้าย เอาซ้ายมาไว้ขวา ถ้าลูกเจอคนที่มีลักษณะสองประการนี้ที่ไหน นั่นแหละ พระอรหันต์ ตัวเป็นๆ

นาทีนั้นเขาอึ้งเลย คำของหลวงปู่ก้องอยู่ในโสตประสาท
น้ำตาของเขาร่วงลงมา หยดลงบนหลังเท้าของผู้เป็นแม่

เขาก็มลงกราบ แล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา
สบตาของผู้เป็นแม่ แม่น้อมเอามือมาลูบหลัง แล้วพูดกับชายหนุ่มว่า
“ร้องให้ทำไมลูก”

ชายหนุ่มสารภาพว่า “แม่ครับ ผมโง่จริงๆ เลยนะครับ ผมสื่
บุกป่าฝ่าดง เดินทางรอนแรมไป ร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำสมุทร เพื่อไปตาม
หาว่าใครคือพระอรหันต์กันแน่ วันนี้ผมเพิ่งรู้ว่า แท้ที่จริงพระอรหันต์
ไม่ได้อยู่ไกลจากตัวผมเลย พระอรหันต์คือแม่บังเกิดเกล้าของผม
พ่อบังเกิดเกล้าของผม คือพระอรหันต์ที่จำพรรษาอยู่ในชายคาเดียวกับ
ผมมาโดยตลอด

ขอโทษนะครับแม่ ที่ผมเพิ่งรู้ความจริงวันนี้เอง ว่าแม่คือ
พระอรหันต์ของลูก พ่อก็คือพระอรหันต์ของลูก แม่ครับ จากนั้นเป็นต้นไป
ลูกจะไม่เสียเวลาไปตามหาพระอรหันต์นอกบ้านอีกแล้ว ให้อภัยลูกด้วย
นะครับ ขอให้แม่อยู่เป็นพระอรหันต์ของลูกตราบนานเท่านานนะครับ”

พูดเสร็จแล้วเขาก็ก้มลงกราบเท้าทั้งสองข้างของแม่ สะอึกสะอื้น
อยู่เป็นนาน รู้สึกผิดที่เขามองข้ามพระที่แท้จริง พระอรหันต์ที่อยู่ในบ้าน
เดียวกับเขามาโดยตลอด

เขาเพิ่งตระหนักรู้ได้ยว่นั่นเองว่า ปรีศนาธรรมของหลวงปู่ ก็คือ
สิ่งที่อยู่ในบ้านของเขามาทั้งชีวิต พ่อผู้ให้ชีวิตนั่นเอง แม่ผู้ให้กำเนิด
นั่นเอง บุพการีทั้งสองท่านนี้คือพระในบ้าน

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เขาไม่เคยเดินทางออกไปตามหาพระผู้วิเศษ คนไหนนอกบ้านอีกเลย เพราะเขาได้ค้นพบสัจธรรมความจริงแล้วว่า พระอรหันต์จำพรรษาอยู่ในบ้านเดียวกับเรานั้นแหละ พ่อของเรา แม่ของเราคือพระอรหันต์ของลูกๆ ทุกคน เรามักจะให้ความสำคัญกับคนนั้นคนนี้มากมาย แต่บางครั้งเรากลับมองข้ามคนที่ใกล้ตัวเราที่สุด เพราะเราคิดว่า อย่างไรท่านก็อยู่กับเรา

บางครั้งไม่เพียงแต่เราจะมองข้ามท่านเท่านั้น บางทีเราทะเลาะกับท่านด้วย เราทำทายนท่านด้วย เราด่าทอท่านด้วย เราเถียงท่านด้วย ท่านสอนอย่างหนึ่งเรากลับทำตรงข้าม เราคิดว่าพ่อของเรา แม่ของเรา อายุยังไม่มาก เราก็เลยไม่ต้องสนใจ แต่บางทีพอเพื่อนบอกว่า จะมาเที่ยวบ้านเรา เรากลับทุ่มเทจัดบ้านจัดห้องดูแล วันเกิดเพื่อน เราเป็นเจ้าภาพจัดเลี้ยง แต่วันเกิดของพ่อของแม่ เราไม่ให้ความสำคัญ เราลืมไปเลยด้วยซ้ำ

หากที่ผ่านๆ มา เราทำเช่นนั้นกับพ่อแม่ จากนั้นเป็นต้นไปเราต้องเปลี่ยนวิธีคิดใหม่ พระพุทธรองค์ตรัสว่า “ความกตัญญูกตเวทียี่เป็นเครื่องหมายของคนดี” คนจีนสอนลูกสอนหลานว่า “ร้อยความดี ความกตัญญูมาเป็นที่หนึ่ง” ปราชญ์ท่านหนึ่งเขียนเอาไว้ว่า “หากกราบพระหมั่นองค์แสนองค์ ยังไม่ได้กราบพ่อกราบแม่ ก็เท่ากับว่าไม่มีคุณค่าอะไรเลย”

ขอฝากคำสอนเหล่านี้ให้เป็นคติธรรมประจำชีวิต ขอให้เราทั้งหลายตอบแทนพระคุณพ่อพระคุณแม่อย่างดีที่สุดโดยถ้วนหน้ากัน ทุกคนเทอญ

ครึ่งหนึ่งในชีวิต

ดิฉันเป็นเด็กชนบท เรียนโรงเรียนขยายโอกาสแห่งหนึ่ง อาศัยอยู่กับคุณแม่สองคน บ้านของฉันเป็นบ้านหลังเล็กๆ เต็มไปด้วยความอบอุ่น คุณแม่บอกดิฉันว่า “คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก” ดิฉันรักบ้านของดิฉันมาก กวาดบ้านถูบ้านทุกวัน เมื่อมีเวลาจะขอพันธุ์ไม้ดอกไม้ประดับจากเพื่อนๆ มาปลูกไว้รอบบ้าน ส่วนคุณแม่ของดิฉันชอบปลูกพืชผักสวนครัวไว้หลังบ้าน เพื่อไว้รับประทานเองและแจกจ่ายให้กับเพื่อนบ้าน หากมีมากจะนำไปจำหน่ายที่ตลาดนัดกลางหมู่บ้าน คุณแม่สอนดิฉันเสมอว่าเราต้องใช้เงินอย่างประหยัดเพราะบ้านเราไม่ได้ร่ำรวย

วันต่อมาหออกระบายข้าวในหมู่บ้านทับใต้ ประกาศเชิญชวนประชาชนไปรับเสด็จในหลวงซึ่งเสด็จแปรพระราชฐานกลับมาประทับที่วังไกลกังวลแม่บอกว่าให้เตรียมตัวให้พร้อม แม่จะพาไปรับเสด็จในวันพรุ่งนี้ ดิฉันตื่นเต้นมาก นอนไม่หลับ เลือกเสื้อสีเหลือง เลือกแล้วเลือกอีกและผลอหลับไป ตอนเช้าตื่นนอนแต่เช้า ทำงานบ้านเสร็จแล้ว ช่วยแม่เก็บผักไปขายที่ตลาด แล้วเดินทางไปรับเสด็จ ดิฉันไปถึงบริเวณหน้าวังไกลกังวลเวลา ๑๑.๐๗ น. คิดว่ามาก่อนผู้อื่น แต่แล้วดิฉันต้องตะลึงและตกใจที่เห็นผู้คนมานั่งรอรับเสด็จกันเต็มสองข้างทาง ไม่มีแม่ทางจะเดิน ดิฉันคิดในใจว่าเขามากันตอนไหน ผู้คนมาจากไหนกัน ทำไมมากขนาดนี้ มาเตรียมพร้อมเร็วมาก ทั้งที่คุณแม่บอกดิฉันว่าท่านเสด็จเวลา ๑๖.๐๐ น. คุณแม่สอบถามคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ความว่า เขามาจากจังหวัดหนองคาย มาค้างคืนรอรับเสด็จ มากันทั้งครอบครัว แต่ละคนมาจากหลายที่ ดิฉันรู้สึกว่ประชาชนรักและจงรักภักดีต่อพระองค์ท่านมาก

เมื่อถึงเวลาก่อนท่านเสด็จ ดิฉันสังเกตว่าไม่มีใครบ่นร้อน บ่นปวดเมื่อยเลย ทั้งที่นั่งบนถนนลาดยาง ผู้คนพุดคุยกันถึงพระอาการ ประชวรของพระองค์ท่าน ในขณะที่มือหนึ่งของดิฉันถือธงชาติ อีกมือหนึ่ง ถือพระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวง ดิฉันใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ตื่นเต้น จนบอกไม่ถูก แม้รู้ใจดิฉันเอื้อมมือมาจับมือดิฉันเบาๆ ดิฉันตั้งใจรอ รับเสด็จอย่างใจจดใจจ่อ และแล้วดิฉันเห็นรถตำรวจเปิดไฟสีแดงสว่างมาก บ่งบอกถึงเวลาที่ทุกคนรอคอยมาถึงแล้ว ดิฉันรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น เมื่อรถพระที่นั่งแล่นผ่านมา ทุกคนโบกธงชาติ โบกธงสีเหลือง ชูพระบรมฉายาลักษณ์ และเปล่งเสียงดังพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมายว่า “ทรงพระเจริญ” น้ำตาแห่งความปลาบปลื้มไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ดิฉัน มองหน้าคุณแม่ของดิฉันและคนอื่นๆ ล้วนมีอาการเดียวกัน ดิฉันดีใจและ ภาคภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก ตั้งใจว่าจะมารับเสด็จพระองค์ท่านอีก และ จะจดจำเหตุการณ์สำคัญนี้ไว้ตลอดไป

คุณแม่บอกว่าในหลวงรักประชาชน ประชาชนจงรักภักดีต่อ
พระองค์ท่าน ท่านเสียสละเวลาทำเพื่อพวกเรามากมาย ขจัดทุกข์ บำรุงสุข
มีโครงการพระราชดำริต่างๆ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ฯลฯ ฉะนั้น คนไทย
ทุกคนควรประพฤติปฏิบัติตนอย่างชาญฉลาดตามรอยพระยุคลบาท
และตามคำสั่งสอนของพระองค์ท่าน เพื่อให้ประเทศชาติมั่นคง ประชาชน
มั่งคั่ง และอยู่ได้อย่างยั่งยืน

เด็กหญิงณัฏฐิดา น้อยดี
มัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านทับใต้
อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ใน ตำบลของเมืองจันทน์
ชื่อหมู่บ้าน คลองขุด อำเภอท่าใหม่

คุณยายตื่นแต่เช้า
เตรียมอาหาร ข้าว-หวาน
เพื่อจะไปวัดและชวน
ผมไปด้วย

ผมได้ไปทำบุญที่วัด
กับคุณยายเป็นครั้งแรก

ยายครับ ผม
อยากไปวัดมานานแล้ว
แต่ต้องไปโรงเรียนเพิ่ง
ได้มีโอกาสวันนี้แหละครับ

ต่อไปก็ตื่นเช้า ๆ
ก่อนไปโรงเรียนก็ไป
ใส่บาตรก่อนจึงไป
โรงเรียน

เด็กชายอินทัช จงใจจิตร
ประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี
อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี

นางสาววียะดา เดชะคำภู
โรงเรียนดอนมดแดงวิทยาคม
อำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี

ภาพรางวัลชนะเลิศกิจกรรม ปั่นเพื่อพ่อ (BIKE FOR DAD)

เฉลิมพระเกียรติถวายราชสดุดี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลอย เขต ๒

เด็กชายณัฐภูมิ พิมพ์
มัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านนาดอกไม้มิตรภาพที่ ๑๒๐ ฯ
อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดลพบุรี

สักวัน...ฉันจะโต

ฉันเป็นเด็ก ตัวเล็ก ผู้สร้างชาติ
รักวินัย ใฝ่เรียนรู้ คู่ประชา

ฉันคือเด็ก ผู้พิทักษ์ อารังโลก
รู้พระคุณ พ่อแม่ ดูแลใจ

ฉันคือเด็ก ที่จะโต ในภายหน้า
รู้หลักพ่อ พอเพียง เลี้ยงกายตน

ฉันยังคง เป็นเด็ก วันยังค่ำ
ฉันจะโต อย่างงดงาม ด้วยความดี

ฉันสามารถ มุ่งมั่น หมั่นศึกษา
เร่งรักษา ประเพณี วิถีไทย

ช่วยคลายโศก สี่รอยยิ้ม พร้อมสดใส
เป็นผู้ให้ ประโยชน์สุข แก่ทุกคน

เป็นผู้กล้า ฉลาดล้ำ นำเหตุผล
สู้ดทน เสียสละ ซื่อสัตย์มี

แต่ฉันทำ ทุกสิ่งรัก ด้วยศักดิ์ศรี
สมกับที่ เป็นมนุษย์ สุดสมบูรณ์

เด็กหญิงจิราพร ยืนศรี
ประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านหนองบัวแดง
อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม

บทเรียน

โอ๊ย! ผมอุทานเบาๆ เมื่อสันเท้าและกันของผมสัมผัสกัน ในขณะที่ผมกำลังจะไหว้พระสวดมนต์ก่อนเข้านอน รอยเจ็บนี้มาจากรอยไม้เรียวของผู้ที่เป็นทั้งครูและพ่อของผมเองครับ เหตุการณ์ในครั้งนั้นเองที่เป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่ที่ทำให้ผมได้เรียนรู้และสำนึกมาจนถึงทุกวันนี้

ผมชื่อ ไท กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนของรัฐแห่งหนึ่ง พ่อของผมเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนแห่งนี้ ก่อนหน้านั้นผมเคยคิดเข้าข้างตัวเองมาตลอดว่า ผมเป็นลูกของครู ผมสามารถที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจของผมไม่เคยกลัวใคร วันนี้ผมรู้ว่าที่ผมภูมิใจในฐานะลูกของครูมาโดยตลอดนั้นมันก็ไม่ได้ต่างอะไรกับเพื่อนๆ ของผมเลย

ช่วงเช้าของวันนี้ผมแอบไปหาเรื่องกับเด็กนักเรียนที่เข้ามาใหม่ สาเหตุเพียงแค่ว่าไม่ชอบสีหน้าของเด็กคนนั้น ณ เวลานั้น ผมไม่คิดกลัวบทลงโทษใดๆ ตลอดเวลาที่ผ่านมาพ่อรักและดูแลผม พ่อไม่เคยเยียนตีผมเลยสักครั้ง ผมจึงเกรง ทำดีทำต่อๆ หาเรื่องคนอื่นไปทั่ว แต่ครูและพ่อไม่เคยจับได้ ต่างจากครั้งนี้ แม้ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายเด็กใหม่คนนั้นให้ได้รับบาดเจ็บ แต่ผลจากการทะเลาะวิวาทในครั้งนั้น กลับทำให้ผม

รู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก ผมจะขอเรียกเด็กใหม่คนนี้ว่า “น้อย” น้อย
มีอาการบาดเจ็บที่ทางคิ้วข้างซ้ายแตก ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนี้ พ่อและ
คณะครูทุกคนในโรงเรียนทราบข่าว ผมจำได้ว่าพ่อมองผมด้วยแววตา
ผิดหวัง ตอนนั้น ผมอยากให้พ่อตำหรือลงโทษด้วยวิธีใดก็ได้ แต่ไม่เป็น
เช่นนั้น พ่อไม่ทำ พ่อกลับนิ่ง สายตาของพ่อบ่งบอกถึงความผิดหวัง เสียใจ
และนิ่งเฉย

พ่อในฐานะครูฝ่ายปกครอง พ่อไม่ละเว้นในหน้าที่ของครู
พ่อฟาดผมด้วยไม้เรียว ก่อนจะลงโทษผมท่ามกลางสายตาของเพื่อนๆ
รวมถึงน้อย พ่อถามผม ๓ ข้อ ว่า

“มีชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นแบบอย่างทำไมไม่ทำตาม”
ผมก้มหน้านิ่ง

“ครูอบรม สั่งสอน ไม่เชื่อฟัง ยังสมควรที่จะเป็นนักเรียนอยู่ไหม”

“พ่อเคยสั่งสอนใหม่ ให้เธอคิดเอาเปรียบคนอื่น” อยู่ๆ น้ำตา
ของผมรินไหลออกมา

“ครูครับ! หยุดฟาดเขาเถอะครับ” น้อยยกมือขึ้นแล้วพูด

“กฎก็คือกฎ ต้องพาดให้ครบ ๑๐ ที่ไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้งนั้น”
พ่อผมเอ่ยเสียงดุ

“แบ่งกับผม คนละครึ่งเถอะครับครู” น้อยลุกขึ้นมายืนตรงหน้า
ของพ่อ พ่อถอนหายใจ แล้วให้ครูหนึ่งพาน้อยออกไป

เลิกเรียน ผมนั่งรถยนต์ส่วนตัวกลับบ้านกับพ่อ พ่อไม่เอ่ยคำพูด
ใดๆ ออกมาอีกเลย ทำให้บรรยากาศภายในรถเงียบสงัด ราวกับมีใคร
สักคนเอาแก้วสุญญากาศมาครอบโลกไว้ทั้งใบ ผมเองก็ไม่กล้าที่จะ
เปิดปากพูดอะไรใดๆ ออกมา

ทันใดนั้นพ่อเลยรุดเข้าไปจอดในลานวัดแห่งหนึ่ง พ่อเดินลง
จากรถไปคุยกับหลวงพ่อ ส่วนผมเดินลงไปสำรวจบริเวณวัด ไปหยุดยืน
ที่บ่อน้ำ

“อยากให้อาหารปลาไหม” ผมหันไปทางต้นเสียง เห็นน้อยเดิน
มา มีพลาสติกปิดแผลที่หางคิ้ว ในมือยื่นถุงอาหารปลาให้ผม ผมรวบรวม
ความกล้าที่จะเอ่ยพูดคำว่า...

“ฉันทขอโทษด้วยนะ เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อตอนเช้า” น้อยยิ้มและเดินมาตบไหล่ผม

“ฉันทเพิ่งย้ายมาใหม่ มาอยู่วัดกับหลวงพ่ เป็นเด็กวัดจนๆ ถ้าไม่รังเกียจ รับฉันทไว้เป็นเพื่อนเพิ่มอีกสักคนได้ไหมล่ะ” ผมยิ้มและรู้สึกโล่งใจ แล้วเดินเข้ามาทักทายน้อย และพากันเดินเข้าไปหาหลวงพ่และพ่ของผมที่ลานวัด พร้อมกับพูดว่าเราได้ให้อภัยซึ่งกันและกันแล้ว

คิดแล้วผมก็ดีใจที่วันนี้ผมได้เพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ผมมองกระเป๋เงินบนหัวเตียงและตั้งใจว่าพรุ่งนี้ผมจะไปทำบุญที่วัดของน้อย

ผมก็มักกราบลงบนหมอนสามครั้ง ระลึกถึงพระคุณพ่และแม่ ขอบุณสถานันหลักของชาวไทย เพียงแค่นี้ก็ถึงการทำบุญในวันพรุ่งนี้ ผมก็อิ่มเอมใจแล้วล่ะครับ และคืนนี้ผมยังนึกขอบคุณน้อยที่ทำให้ผมรู้ว่า “การอยู่ร่วมกัน ควรที่จะรู้จักการให้อภัย มีความรักใคร่สามัคคีปรองดองกัน เป็นเด็กและเยาวชนที่ดีของประเทศชาติตลอดไป...”

นางสาวทลลว ลุงแสง
โรงเรียนเวียงแหงวิทยาคม
อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

เด็กไทยกับค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ

วสันตดิถีฉันท์ ๑๔

เด็กเยาวชน ณ ประจวบ
หน้าที่มีหย่อนก็ปฏิบัติ

(๑) เทิดทูนทะนุกกษัตริชาติ
รวมใจสุชนพิระธิดา

(๒) ซื่อสัตย์ตระหนักสละประโยชน์
อดทนมีที่อวีริยะยิ่ง

(๓) รู้คุณบิดาและชนนี
ทดแทนบ่อาจคณณะชน

(๔) ใฝ่รู้วิชากิจจะเนื่อง
ใฝ่หาแสงจตุประตู่

ศึศุมนั้และแจจจจ

จะวิวัฒน์บ่เฉยชา

นมะศาสกษัตรา

ตติฐานะพ้งพ้ง

ปลัโพธ ณ ความจริง

ธรม้งอุดมการณ

ครุศรีประสาทยาณ

หุตกรานกตัญญู

จะประเทืองและเฟื่องฟู

จรสู่ ณ โลกีย์

(๕) รักษาขนบวิจิตรศักดิ์

ภาคภูมิ ฌ อารยะรดี

(๖) มีศีลธรรมฤๅประพฤติ

เพื่อแผ่สนองคุณประไพ

(๗) เข้าใจประชาวธิปไตย

เคารพ ฌ ชนทะเลาะจะวาง

(๘) ยึดถือระลึกและปฏิบัติ

กอปรกับจะคารวะมิคลาย

(๙) พฤติตามวิถีก็จะมิพลาด

ทำตน ฌ ตามสติวิวัฒน์

(๑๐) อดออมประหยัดจะภาวะทุน

ตามพจน์มหาษตริยา

(๑๑) เข้มแข็งบ่ยอมทรพิต

ร่างกายและใจจะบริบูรณ์

(๑๒) นึกถึงคณิงผลประโยชน์

สิ่งแวดและล้อมทะนุก็สม

เด็กไทยประพฤติจิตประกอบ

ถิ่นไทยระบือก็ดุจฝัน

อนุรักษประเพณี

อรุพินครไทย

หิริยิดประจำใจ

จิตใสมิขุ่นจาง

ฐิติในวิถีกลาง

ชุตีทางขจรจาย

บมขัดฉิกฎหมาย

ปริยาย ฌ เนื่อรรถ

ฌ พระราชดำรัส

จะพิพัฒน์สุขีวา

และบ่สูญ ฌ ภายหน้า

กรุณา ฌ เกื้อกูล

สติปิดสกดสูญ

พละพูนบ่โง่ม

คุณโทษกะสังคม

อภิมรย์ก็ทั่วกัน

ฤติชอบ ฌ ทุกวัน

สุขสันต์เพราะ “เก่ง” “ดี”

อธิบายศัพท์

ปัจจุบัน	=	ปัจจุบัน	จติ	=	เคลื่อน
ศิศุ	=	เด็ก	จร	=	ไป
กษิติ	=	แผ่นดิน	โลกีย์	=	เกี่ยวกับโลก
นมะ	=	การนอบน้อม	รดี	=	ความยินดี
พิระ	=	ผู้เพียร	อรพี	=	แผ่นดิน
ตติ	=	สาม	ฤษุ	=	ตรง
ปลิโพธ	=	ความห่วงใย	หิริ	=	ความละอายบาป
ธร	=	การยึดไว้	ประไพ	=	งาม
ครุ	=	ครู	ฐิติ	=	ตั้งอยู่
คณนะ	=	นับ	ชุตติ	=	ความรุ่งเรือง
หุต	=	การบูชา	ภาวะ	=	ความมี
พฤติ	=	ประพฤติ	ทร	=	ความชั่ว

นายเกริกพล ทองมโนกร
มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จันทบุรี
อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี

ความภูมิใจของถังขยะ

ป๊อก! “โอ๊ย” ฉันทยกมือคลำหัวที่เริ่มจะโนออกมา พลังนี้กซัง
น้ำหน้าเจ้าเด็กตัวอ้วนที่กำลังหัวเราะ ฮ่าๆ ด้วยความภูมิใจในฝีมือ
ปากระป๋องของตนเอง เจ้าเด็กกลุ่มนี้แข่งกันปาขยะลงถัง แต่ด้วยฝีมือ
อันยอดเยี่ยม ขยะเลยพลาดมาโดนหัวฉันจนโนเสียนี้ ไม่มีแม้แต่คำมา
ขอโทษสักคำ ช่างเป็นเข้าที่แย่งจริงๆ เลย

ความจริงแล้วฉันก็ยืนอยู่ที่นี่มานานแล้วนะ ตั้งแต่สมัยที่ฉันยัง
หนุ่มๆ หล่อเลยละ ตอนนั้นที่ฉันมาถึงใหม่ๆ ใครๆ ก็วิ่งมาดูฉันและใส่ใจ
กับฉัน เด็กๆ ต่างตื่นเต้น เพราะหน้าตาของฉันคล้ายๆ กับตัวการ์ตูนที่
เด็กๆ นิยมกัน ก็แหม! คนมันหล่อนี่น่า ปากของฉันทำหน้าที่แทบ
ตลอดวันเพราะเด็กๆ ต่างเดินผ่านมาเปิดปิดเพื่อจะทิ้งขยะลงในตัวฉัน

ใช่แล้ว ฉันคือถึงขยะสุดหล่อประจำโรงเรียน “สะอาดเอี่ยม”

ตอนนี้โรงเรียนแห่งนี้ไม่เห็นจะสะอาดเอี่ยมเหมือนชื่อเลย ฉันรู้สึกเศร้าใจ ดูลิตัวฉันก็สกปรก ไม่มีใครอาบน้ำให้ฉัน ฉันไม่หล่อเหมือนเมื่อก่อนเลย ฮือๆ

อ๊ย! ฝนตก ฉันจะหลบไปที่ไหนได้ละเนี่ย ต้องยืนตากฝนเฉอะแฉะไปหมด เหม็นก็เหม็น ฉันหนาวจัง “ฮึดซิ่ว ฮึดซิ่ว นั่นไง อากาศมาละ แ่แน่เลย” ฉันซักจะตาลาย โอ๊ยเป็นลมแน่เลย ว่าแต่เสียงเด็กๆ ที่ไหนแว่วๆ มาหนอ

“นี่ อย่ยามาเล่นตรงนี้นะ อี! เห็นไหม ถึงขยะสกปรกซะมัด เชื้อโรคทั้งนั้นเลย”

“นี่ อย่ยามาดันฉันสิ เดียวจนถึงขยะนะ นั่นนั่น! โครม!”

ฉันลื้มโครมลงไปกับพื้น ขยะในตัวฉันเคลื่อนไหวกลาด เสียงเด็กๆ ร้อง เหตุการณ์ดูวุ่นวาย แล้วฉันก็ไม่รู้สึกอะไรอีกเลย

“คุณครูขา โครงการรักษาความสะอาดของเรา เริ่มทำในสัปดาห์นี้ใช่ไหมคะ”

“คะ ใบตอง จุดแรกที่คณะกรรมการนักเรียนเสนอให้ปรับปรุง คือความสะอาดของถึงขยะใช่ไหมคะ”

“คะ งั้นพวกเรามาจัดภูทำความสะอาดกันเลย นี่ๆ พวกเธอส่วนหนึ่งแบ่งไปรณรงค์ให้ถึงขยะให้ถูกที่ด้วยนะ”

“ได้ ค่ะ/ครับ ท่านประธานนักเรียน”

เข้าวันต่อมา ฉันลื้มตาขึ้นมาด้วยความรู้สึกปวดเมื่อยนิดหน่อย คงมาจากการลื้มลงเมื่อวานนี้

เสียงเพลงนี้มา “โรงเรียนของเราอยู่ มองดูสะอาดทุกหน
พวกเราช่วยกันทุกคน เก็บขยะและทิ้งให้ตรงที่เอ๋ย”

เสียงเด็กร้องเพลง ฉันชอบจัง เกิดอะไรขึ้นเธอ ทำไมตัวฉัน
สะอาด หล่อกว่าคนอื่นนะเนี่ย ฉันมองไปรอบๆ ตัว บริเวณโรงเรียนดู
สะอาด มีป้ายมาติดบนตัวฉัน แลมีเพื่อนใหม่มาอยู่กับฉันอีก

“สวัสดี เจ้าถังขยะรีไซเคิล สีเหลืองสุดหล่อ”

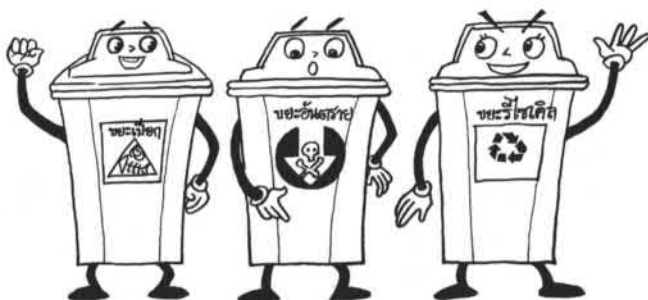
“สวัสดีครับ เจ้าถังขยะทั่วไป สีเขียวสดใสเชียวนะ”

“สวัสดีจ้า เจ้าถังขยะอันตราย สีแดงแรงฤทธิ์เชียวนะ”

เด็กๆ กลุ่มใหญ่กำลังเดินมาที่พวกเราแล้ว ฉันรีบยืนตัวตรง ขอ
หล่อสักนิดนะเด็กๆ จะได้รักฉันเหมือนเดิม (ฮ่า ฮ่า)

“น้องๆ ประถมศึกษาปีที่ ๕/๑ คะ ถังขยะโรงเรียนเรา มี ๓ สี
นะคะ สีเหลืองสำหรับขยะที่นำมารีไซเคิลได้ สีเขียวสำหรับขยะทั่วไป
ส่วนสีแดง คือขยะที่เป็นอันตรายนะคะ น้องๆ ต้องทิ้งให้ถูกที่ โรงเรียน
ของเราจะได้สะอาด” เสียงเด็กน้อยที่ชื่อใบตองพูด เธอเป็นประธาน
นักเรียนปีนี้

“พี่คะ แล้วจะมีการประกวดโรงเรียนสะอาดด้วยใช่ไหมคะ”

“ค่ะ พวกเราต้องช่วยกันนะ โครงการรักษาความสะอาดของโรงเรียนเราจะช่วยให้โรงเรียนเราสะอาดได้รับรางวัลชนะเลิศแน่ๆ จ๊ะ”

“ได้เลยค่ะ พวกเราจะไปช่วยสอนน้องๆ ให้ช่วยกันเก็บขยะเนอะพวกเธอเนอะ”

อ้อ! ฉันเข้าใจแล้ว โรงเรียนจะมีการประกวดความสะอาดเด็กๆ จึงร่วมมือกันเก็บขยะและดูแลโรงเรียน ฉันจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้กิจกรรมนี้ประสบความสำเร็จให้ได้

“คุณแม่ขา คุณครูสอนให้หนูทิ้งขยะให้ถูกถังค่ะ โรงเรียนจะได้สะอาด”

“แล้วขวดน้ำพลาสติกของเราต้องทิ้งตรงไหนคะลูก”

“ถังสีเหลืองค่ะ”

“เก่งจัง ลูกแม่เยี่ยมไปเลย”

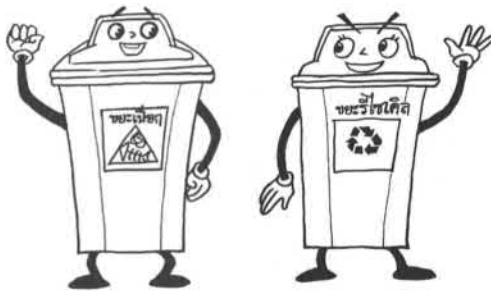
“อ้อ! ขยะ همینจิง คุณแม่ขาแล้วพี่ถึงขยะ ไม่เหม็นขยะหรือคะ”

“พี่ถึงขยะ ต้องอดทนสิคะลูก ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีที่ให้เด็ก ๆ ทิ้งขยะสิคะ”

“ขอบคุณนะพี่ถึงขยะ พี่เก่งมากๆ”

แล้วสองแม่ลูกก็เดินจากไป แต่คำลงท้ายที่เด็กน้อยพูดไว้มันทำให้ฉันหัวใจพองโต มีแรงยืนอ้าปากกรอรับขยะจากทุกๆ คน โรงเรียนเราต้องนำอยู่ สะอาดเอี่ยมอย่างแน่นนอน ในเมื่อทุกคนพร้อมใจกันช่วยกันเช่นนี้ นี่ละหนอ ความร่วมมือร่วมใจของเรา ชาวโรงเรียนสะอาดเอี่ยมสู้ๆ นะ จะได้คว่ำรางวัลชนะเลิศมาครอง พี่ถึงขยะเอาใจช่วยนะจ๊ะ

เด็กหญิงพิชญภา สุพรรณธริกา
โรงเรียนพญาไท
กรุงเทพมหานคร

เหรียญห้าบาทของยาย

เหรียญห้าบาทสองเหรียญถูกวางลงบนฝ่ามือเล็กๆ เด็กชายเงยหน้ามองยาย ใบหน้ากว้างแดด เหงื่อหยั่งทิ้งร่องรอยอยู่บนใบหน้า ที่เต็มไปด้วยริ้วรอยของวัยชรา มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่เปี่ยมล้นไปด้วยความหวัง

“ให้ยอดหมดเลยหรือยาย” ยอดเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

“ฮืม! เอาไปเถอะ” หลิงชรา ยืนยันพร้อมกับหยิบขนมสอดไส้ใส่ในกระเป๋าใบเล็กของยอด ยอดส่งยิ้มให้ยายด้วยสีหน้าเบิกบานแล้ว ก้มลงมองเงินสิบบาทในมือ

ทุกๆ วันยายจะออกจากบ้านไปพร้อมกับยอด ยายจะแยกกับยอดที่ตลาด ยอดก็เดินทางต่อไปยังสถานีรถไฟ สองคนยายหลานเดินออกจากบ้านด้วยความเร่งรีบเพื่อที่จะให้ยอดไปขึ้นรถไฟขบวนแรก ระยะทางจากบ้านไปยังสถานีรถไฟนั้นไกลพอสมควร คนส่วนใหญ่จึงเลือกนั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้าง แต่สำหรับยายและยอด ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเดินด้วยเท้า

แสงอาทิตย์เริ่มส่องแสงสว่าง ยอดเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ปูน...ปูน... ปูน เสียงหวูดดังมาแต่ไกล ยอดเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นกว่าเดิมจนเกือบจะวิ่ง ยังได้ยินเสียงหวูดสลับกับเสียงฉีกฉีกๆ ยอดวิ่งเต็มกำลังมาถึงชานชาลา ขณะที่รถไฟกำลังเตรียมจอด

ยอดก้าวเท้าขึ้นรถไฟด้วยความเหนื่อยล้า ขาทั้งสองนั้นเริ่มอ่อนแรง เขาหยุดพักหายใจครู่หนึ่ง พร้อมกับกวาดสายตามองหาที่นั่ง แต่ทุกที่นั่งต่างถูกจับจองอยู่ก่อนแล้ว ยอดจึงต้องยืนเกาะผนังเบาะไปตลอดทาง

โรงเรียนของยอดเป็นโรงเรียนเล็กๆ แถวชนบท เป็นอาคารชั้นเดียวสีขาวตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้ เพื่อนๆ หยอยกันเข้ามาในโรงเรียน ครูทักทายนักเรียนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม และเอื้อเอ็นดู

เด็กๆ ทุกคนยืนเข้าแถวเคารพธงชาติ และเปล่งเสียงร้องเพลงชาติ เสียงดังกระหึ่ม เสียงสวดมนต์เจื้อยแจ้ว ครูพุดอบรมนักรเรียนก่อน ปลอ่ยเข้าห้องเรียน

เวลาพักกลางวันเป็นเวลาทุกคนโปรดปรานที่สุด เพื่อนๆ ทุกคน สอดเก้าอี้ไว้ใต้โต๊ะแล้วรีบเดินไปโรงอาหาร วันนี้ยอดตัดสินใจไม่ไปกิน ข้าวที่โรงอาหาร เพราะในกระเป๋าเป้ยังมีขนมสอดไส้ที่ยายให้เมื่อเช้า ยอดเดินไปที่สวนป่าหลังโรงเรียน ที่นี่เงียบสงบดี และรายล้อมด้วยต้นไม้ นานาพันธุ์ เหมาะสำหรับนั่งรับประทานอาหารเป็นที่สุด

ยอดหยิบขนมสอดไส้ออกมา สุนัขจอมโซเดินตุ่ตปุ่เข้ามา มัน เดินเข้ามาทักทายยอดด้วยการหมอบลงใกล้เท้า แลบลิ้นและกระดิกหาง สายตาแวววาวของมัน ทำให้ยอดจำใจต้องสละขนมสอดไส้ไปหนึ่งห่อ

หลังเลิกเรียนเพื่อนๆ ขวนยอดไปซื้อของเล่นที่ร้านขายของเล่น ข้างสถานีรถไฟ ซึ่งยอดเองก็ตกลงเพราะอยากลองไปจับไปเล่นของเล่น ดูบ้าง โดยเฉพาะพวกรถคันใหญ่ๆ รถถังและปืนกล

“คันนี้สุดยอดไปเลย มีไฟกะพริบด้วย” ยอดหันไปมองด้วยความตื่นเต้น

“น่ารักเอาคันนี้ครับ” เพื่อนของยอดตัดสินใจซื้ออย่างง่ายดาย และยื่นแบงก์สีแดงที่ยอดไม่เคยได้จับให้เจ้าของร้าน เมื่อออกจากร้าน เพื่อนคนนั้นก็ส่งรถของเล่นให้ยอดลองเล่น ยอดรู้สึกว่ารถคันนี้มันวิเศษจริงๆ สักวันเขาต้องเป็นเจ้าของให้ได้ แม้ต้องจะหิวอยากซื้อขนมกิน ยอดก็จะอดทนเพื่อให้ได้เป็นเจ้าของรถคันนี้ในอนาคตรันไกล

เขาแยกกับเพื่อนที่ร้านขายของเล่น เมื่อได้ยินเสียงประกาศจากสถานีรถไฟว่าขบวนรถไฟกำลังจะเทียบชานชาลา ขณะที่นั่งบนรถไฟ ความคิดของยอดหลังไหลหลากหลายวิธี เพื่อให้มีเงินซื้อรถในวัน

ยอดเห็นยายแบกถุงขยะอยู่หน้าตลาด ใบหน้ายายเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ ยายคงจะเหนื่อยและหิวไม่ต่างจากยอด ความคิดที่อยากได้ของเล่นปลิวหาย ยอดรีบสาวเท้าไปหาขายพลางตะโกนเรียมายายเสียงดัง

“ยาย...ยาย รอยอดด้วย” หญิงชราหันขวับและยิ้มรับด้วยสีหน้าเบิกบาน รวากับไม่มีความเหน็ดเหนื่อยเลยแม้แต่น้อย

“ยายเหนื่อยไหม ตอนเที่ยงยายทานอะไรหรือยัง” ยอดถามด้วยความห่วงใย

“ยายจะเอาขวดน้ำพวกนี้ไปขาย แล้วเราจะได้อำนาจเงินไปซื้อข้าวสาร นี่ผักบุ้ง น้ำที่ขายผักเขาแบ่งให้ยาย” ยายอวดผักบุ้งกำเล็กในมือให้ยอดดู ทำให้ยอดรู้สึกใจแป้ว โชคดีจริงๆ ที่เขายังมีเงินสิบบาทอยู่ในกระเป๋

“ยาย รอยอดอยู่ตรงไหน” ยอดเดินไปยังร้านขายน้ำเต้าหู้แล้วล้วงหยิบเงินสิบบาทในกระเป๋ เขายื่นไปตรงหน้าแม่ค้า แล้วเอ่ยถาม

“ผมมีเงินแค่สิบบาท พอจะซื้อน้ำเต้าหู้กับปาต่องโก๋ได้ไหมครับ” แม่ค้าไม่ตอบ แต่หยิบถุงน้ำเต้าหู้กับปาต่องโก๋สองชิ้นใส่ถุงให้ยอด

“ยายหิวไหม ยอดซื้อน้ำเต้าหู้กับปาต่องโก๋มาให้ยาย” ยายแยมยิ้มทันที เธอมองยอดด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความสุข ความเหน็ดเหนื่อยหายไปในพริบตา เด็กชายตรงหน้าคือพลังชีวิตของเธอ

ยอดมอญยายตีมน้ำเต้าหู้ และเคี้ยวปาต่องโก้อย่างเอร็ดอร่อย ยอดคิดว่าจากนี้เขาควรช่วยแบ่งเบาความเหน็ดเหนื่อยของยาย วันอาทิตย์นี้เขาจะไปขออาเจ็กจ้างงานเพื่อหาเงินมาจุนเจือช่วยเหลือยาย อีกแรง และตอนเย็นหลังเลิกเรียนเขาจะช่วยยายเก็บขวด และลั้มเล็ก ความคิดที่อยากได้ของเล่น เพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่าเงินทุกบาท ทุกสตางค์นั้นมีค่าและความหมายต่อชีวิตของเขาและยาย เขาจะต้อง ใช้เงินอย่างรู้คุณค่า อนาคตเขาจะได้สดใสด้วยเงินที่ได้จากน้ำพักน้ำแรง ที่เขาและยายร่วมอดออม

ความขยันและความอดออมเท่านั้นที่จะทำให้ชีวิตของเขาและ ยายผ่านพ้นความยากจน และความรักของยายคือกำลังใจของยอด ความรัก และความกตัญญูของยอดคือกำลังใจของยาย

“ไปกันเถอะยาย” ยอดยกถุงขวดขึ้นแบก เดินนำหน้ายายไปยัง ร้านรับซื้อของเก่า

นางสาวพิชามญญ์ เทพหนู
โรงเรียนสตรีพัทลุง
อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง

ธนา...เด็กดี

สวัสดีครับ ผมชื่อ “ธนา” อายุ ๑๒ ขวบครับ ผมอยู่ที่โรงเรียน มาเรียนหนังสือ ทำหน้าที่ของเด็กดีครับ วันนี้ท้องฟ้าสดใสจังเลย ต้องมี เรื่องดีเกิดขึ้นแน่ๆ โอ๊ะ! นั่น! เพื่อนผู้หญิงคนนั้นทำกระเป๋าเงินสีชมพูตก!

ผมรีบวิ่งเข้าไปเก็บกระเป๋าเงินให้เธอ แต่เธอหันมาเห็นแต่เพียง ตอนที่ผมถือกระเป๋าเงินอยู่ จึงคิดว่าผมเอากระเป๋าเงินของเธอไป เธอวิ่ง เข้ามาหาผม และพูดกับผมเสียงดัง

“นี่ นาย! จะเอากระเป๋าดังค์เราไปไหน เอาคืนมานะ!” เด็กหญิง พุดเสียงดัง ผมจึงส่งกระเป๋าเงินให้เธอด้วยอาการงงๆ และได้แต่คิดว่า ทำไมถึงเป็นแบบนี้

กรี้ง... ออดเริ่มคาบแรกดังขึ้น ผมจึงรีบไปเข้าห้องเรียน แต่ใน ขณะที่ยังๆ อยู่ นั่น ผมก็เหลือบไปเห็นคุณป้าแม่บ้าน ดูท่าทางเหมือนจะ ล้ม ผมจึงเดินเข้าไปหา

“คุณป้ามีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ?” ผมถามพร้อมกับเข้าไปช่วย พุง

“โอ้ย... ป้ารู้สึกว่ามันล้าๆ ปวดหัว เนื้อตัวก็เมื่อยไปหมด เหมือน จะเป็นลมนะลูกเอ๊ย”

เมื่อได้ยินดังนั้น ผมจึงให้คุณบ้านั่งพัก และช่วยคุณบ้านั่งเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดทั้งหมดเข้าที่ เมื่อผมช่วยคุณบ้านั่งเสร็จ ก็กินเวลาคาบแรกมายี่สิบนาทีที่กว่าจะแล้ว ผมเดินเข้าไปในห้องเรียน และตามคาด

“ธนา เธอไปไหนมา รู้ไหม เลยเวลามากินาที่แล้ว” เสียงคุณครูตำหนิผม ด้วยความเป็นเด็ก ผมจึงไม่กล้าโต้เถียงอะไรไป ได้แต่น้อยใจอยู่เฉยๆ ผมคิด และเกิดคำถามในใจว่า เราจะเป็นเด็กดีไปทำไมกัน?

เช้าวันใหม่ วันนี้ท้องฟ้าสดใสเช่นเดิม แต่ผมไม่คิดว่าวันนี้จะเป็นวันที่ดีสำหรับผมหรอกนะ เมื่อถึงโรงเรียน ผมก็เจอกับเด็กผู้หญิงคนเมื่อวาน เธอมองมาที่ผม เธอกำลังเดินเข้ามาหาผมด้วย

“นาย คือเรื่องเมื่อวาน เพื่อนเราบอกว่าที่จริงเห็นนายช่วยเก็บกระเป๋าสตางค์ให้ เราขอโทษจริงๆ นะ ฮือ...” เธอพูดพร้อมกับทำท่าเหมือนจะร้องไห้

“ไม่เป็นไรหรอก เราเพื่อนกันนี่ แค่อะไรที่เราทำดีแล้ว” ผมตอบเธอไป และตั้งใจที่เธอเข้าใจผม

“ขอบใจมากนะ จังจากนี้เราเป็นเพื่อนกันแล้วนะ!” เธอพูดพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้าและดวงตาของเธอมีน้ำตา

“อืม! ดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกันนะ!” ผมตอบพร้อมยิ้มรับ และยินดีกับมิตรภาพใหม่เป็นอย่างมาก ผมเดินต่อไป ก็พบคุณครูที่สอนคาบเมื่อวานที่ผมเข้าเรียนสาย และระหว่างนั้น คุณบ้านั่งที่เดิมเข้ามาหา

“ขอบใจเรื่องเมื่อวานมากนะลูก เบาแรงป่าไปเยอะ ไม่งั้นป่าคงได้เป็นลมเป็นแล้งไปแน่ บุญรักษานะลูก”

“ไม่เป็นไรครับคุณบ้านั่ง ผมเองก็ขอให้คุณบ้านั่งสุขภาพแข็งแรงไวไว นะครับ!” ผมพูดด้วยความจริงใจ คุณบ้านั่งยิ้มออกมา และหลังจากคุณบ้านั่งเดินจากไป คุณครูที่ฟังและเห็นดังนั้นก็เดินเข้ามาหาผม

“ธนา เรื่องเมื่อวานครูขอโทษ
ที่ทำเสียงดูเธอ โดยไม่ได้ถามเหตุผล
ก่อน”

“ครับผม ผมไม่เคยคิดจะโกรธ
ครูเลยครับ” ผมยิ้มกว้าง คุณครูยิ้มตอบ
อย่างอ่อนโยนและสวมกอดผม

“รักษาความดีนี้ไว้นะ ขอให้อย่าหยุดทำความดี ต่อให้วันหนึ่ง
ครูอาจไม่เห็น คนทั้งโลกไม่เห็น ขอแต่ตัวเธอเห็นตัวเอง ได้ช่วยเหลือ ได้
มอบความปรารถนาดีให้กับผู้อื่น ความดีไม่เคยจากไปไหน มันอยู่ที่ตัว
เธอเสมอ เมื่อเธอกระทำความดี เมื่อนั้นเธอก็เป็นคนดี ภูมิใจกับตัวเองไว้นะ”
น้ำเสียงของคุณครูหนักแน่นมั่นคงเหมือนเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ที่จะเข้าไป
ในใจผม ผมฟังแล้วได้คิดอะไรบางอย่าง ผมยิ้มพร้อมขานรับ “ครับ” และ
ตอนนี้ ผมว่าผมได้คำตอบแล้ว ว่าผมจะเป็นเด็กดีไปทำไม? มันไม่จำเป็น
เลย ว่าใครจะเห็นสิ่งที่ผมทำไหม เมื่อผมทำดี ความดีย่อมอยู่ที่ผม เมื่อ
ผมรู้ว่าตัวเองทำดี เมื่อนั้นความดียังอยู่เสมอ อยู่ที่การกระทำของผมเอง

ผมเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วครับ ว่าทำดีได้ดีเป็นอย่างไร การทำดีก็ได้ดี
ด้วยการกระทำนั้น จะมีใครเห็นหรือไม่ จะมีใครชื่นชมหรือไม่ ไม่สำคัญ
หรอกครับ ขอให้ตัวเราเอง ยึดมั่นในความดี ขอให้เชื่อในตัวเอง เชื่อใน
ความดี ความเชื่อมั่นเหล่านี้ จะทำให้ฮึดฮอดใจ ภาคภูมิใจ ต่อให้มีเงินทอง
มากมาย ก็ไม่สามารถซื้อความรู้สึกเหล่านี้ได้ เชื่อผมเถิดครับ...วันนี้
ท้องฟ้าสดใสจังเลย

นางสาวเนตรชนก ปลุกปานย้อย
นางสาวชลธิชา มมประโคน
มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ
อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

พ่อจ๋า แม่จ๋า...หุหุเหงา

“แม่จ๋า สอนการบ้านหนูหน่อยจ๊ะ” เสียงเล็กๆ ดังมาจากสนามหญ้าข้างบ้าน

“อืม” เสียงตอบกลับของแม่ แต่สายตายังจดจ้องอยู่ที่หน้าจอสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ที่คุณแม่ซื้อมาไม่นาน

“แม่จ๋า สอนการบ้านให้หนูหน่อยนะ” เสียงเล็กๆ ยังคงร้องเรียก

“น้องแอน แม่ไม่ว่าง ไปให้พ่อสอนสิลูก” หนูน้อยมองหน้าแม่ด้วยความผิดหวัง และวิ่งไปหาพ่อที่กำลังก้มหน้ากดโทรศัพท์ในมือ

“พ่อจ๋า สอนการบ้านให้น้องแอนหน่อยนะจ๊ะ” หนูน้อยทำเสียงอ้อน

“แม่ทำอะไร ทำไมไม่สอนล่ะลูก” “เอม ทำไมไม่สอนการบ้านลูก” พ่อตะโกนถามแม่

“ไม่ว่างนะ ต้นช่วยสอนทีนะ” แม่ตอบกลับมาโดยไม่ละสายตาจากโทรศัพท์

“เล่นแต่โทรศัพท์ ไม่ดูแลลูกเลย” พ่อบ่นงึมงำ และรีบบอกให้หนูน้อยเขียนคำตอบลงไป แล้วกลับไปจดจ้องที่โทรศัพท์ตามเดิม

หนูน้อยทำการบ้านเสร็จอย่างรวดเร็วก็เริ่มรู้สึกเบื่อตามประสาเด็ก เธอจึงไปหาของเล่นและชวนพ่อกับแม่มาเล่นด้วย แต่เธอก็ต้องผิดหวังเพราะทั้งสองปฏิเสธว่า “ไม่ว่าง”

เธอถือตุ๊กตาตัวโปรดมายื่นพিংร้ว มองพ่อกับแม่ที่เอาแต่จ้องโทรศัพท์ในมือ

“น้องแอน มาเล่นที่นี่ใหม่จ๊ะ” ฉันทักปากชวนด้วยความสงสาร

“จ๊ะ พี่พิม” หนูน้อยตอบรับพร้อมรอยยิ้ม และรีบวิ่งไปบอกแม่

“เบื่อละสิ เรานะ ชวนคนโน้นคนนี้เล่น” ฉันทักด้วยความเอ็นดู

“เบื่อมาก มากเลยละ ไม่มีใครเล่นกับหนูสักคน ไม่เหมือนตอนที่หนูยังตัวเล็กๆ พ่อกับแม่จะเล่นด้วย หนูเป็นเจ้าหญิง พ่อชอบแปลงร่าง

เป็นปีศาจมาแกล้งหนู แม่ก็จะเป็นนางฟ้ามาช่วย แอ้มยังชอบพาไปเที่ยวทะเลอีกด้วย หนูชอบ ชอบ” หนูน้อยพูดเจื้อยแจ้ว

“ก่อนนอนพ่อเคยร้องเพลงกล่อมด้วยละ พ่อหนูร้องเพลงไพเราะเชียวนา แม่ก็จะเล่านิทานให้ฟังจนหนูหลับฝันดีทุกคืนเลย บางคืนก็ฝันว่าได้เป็นเจ้าหญิง บางคืนก็เป็นเงือกน้อยไปว่ายน้ำในทะเลกับปลา หนูเคยขี่ม้านิลมังกรในฝันด้วยนะ พี่พิมเคยขี่ไหม” ฉันทายหน้าและยิ้มให้เจ้าของเสียง

“เฮ้อ! หนูอยากย้อนเวลาได้เหมือนโดราเอมอนจัง หนูจะได้มีความสุขเหมือนเดิม” หนูน้อยพูดเสียงเศร้า

“ตั้งแต่พ่อกับแม่เปลี่ยนโทรศัพท์เป็นเครื่องใหญ่ๆ เนี่ย อะไรๆ ก็เปลี่ยนไป แม่เคยให้หนูเล่นเกมในโทรศัพท์ด้วยนะ แต่หนูไม่ชอบ หนูชอบเล่นเป็นเจ้าหญิงมากกว่า ชอบฟังพ่อร้องเพลง ฟังแม่เล่านิทาน ดีกว่าเกมในโทรศัพท์ตั้งเยอะ”

“เหงาเหรอ น้องแอน”

“จ๊ะ” หนูน้อยตอบหน้าเศร้า

“ถ้าจัน วันนี้พี่พิมจะเป็นปีศาจ เป็นนางฟ้าให้ด้วย ดีไหม”

“ไฮโย! พี่พืมน่ารักที่สุดเลย”

เป็นอันว่าเย็นวันนั้นฉันได้เป็นทั้งปีศาจและนางฟ้า แลกกับเสียงหัวเราะของเจ้าหญิงตัวน้อยจนค่ำ

และพรุ่งนี้...ฉันตั้งใจว่าจะรวบรวมความกล้า เป็นตัวแทนไปบอกกับพ่อต้นแม่เอมของน้องแอนว่า “พ่อจ๋า แม่จ๋า...หนูเหงา”

เด็กหญิงสุทธิดา แยมแสง
มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสุเหร่าคลอง ๑๙
อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา

เมลอนฟรุต แห่งฟรุตตี้แลนด์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเมืองๆ หนึ่ง ชื่อ “ฟรุตตี้แลนด์” มีพระราชินีเป็นผู้ปกครองเมือง พระนางมีพระธิดา ๑ พระองค์ พระนามว่า “เมลอนฟรุต” เมืองนี้ปกครองไพร่ฟ้าอย่างมีความสุขเรื่อยมา แต่แล้ว...วันหนึ่งชาวเมืองก็ป่วยด้วยโรคระบาด รวมทั้งพระราชินีก็ประชวรเช่นกัน มีเพียงพระธิดาเมลอนฟรุตเท่านั้นที่มีได้ประชวร พระราชินีจึงรับสั่งว่า “เมลอนฟรุต เจ้าจงไปเอายาวิเศษโดมอนด์ โกลด์นัม ที่อยู่บนยอดเขาศาริน่าในป่ามิซูร่ามารักษาชาวเมืองเถิด”

เมลอนฟรุตจึงเร่งฝีเท้าออกเดินทาง มุ่งหน้าเข้าสู่ป่ามิซูร่า ระหว่างทางเธอได้พบกับยักษ์ที่ดูร้ายตนหนึ่งชื่อแจ๊คเคอร์ มันนอนขวางทางมิให้เมลอนฟรุตได้เดินทางเข้าป่ามิซูร่าได้ เธอจึงขอความเห็นใจจากแจ๊คเคอร์ เธอกล่าวว่า “แจ๊คเคอร์ที่รัก บัดนี้ บ้านเมืองของเรากำลังเดือดร้อน ชาวเมืองป่วยด้วยโรคระบาด เรามีความจำเป็นที่ต้องเข้าป่านี้ เพื่อนำยาวิเศษกลับไปรักษาชาวเมืองของเรา ได้โปรดเปิดทางให้เราเถิด”

แจ๊คคอร์ได้ยินคำกล่าวนั้น จากยักษ์ที่ดูร้ายมันก็กลับเอือกเขินลง มันสัมผัสได้ถึงความรักความห่วงใยของผู้เป็นเจ้าของฟ้าต่อประชาชน มันจึงเปิดทางให้เมลอนฟรุตแต่โดยดี

เมื่อเธอเดินทางไปถึงแม่น้ำพิชที่ปราศจากสิ่งมีชีวิต ขณะที่เธอกำลังคิดหาวิธีที่จะข้ามแม่น้ำนี้เพื่อไปยังภูเขารีนาวูนั่น เธอก็พบสิ่งที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ใต้น้ำ มันโผล่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำ พร้อมกับร้องไห้หวอนด้วยความหิวโหย มันคือ จระเข้หินผู้นำสงสาร เมลอนฟรุตจึงโยนสเต็กเนื้อให้มัน เมื่อจระเข้ได้กินสเต็กเนื้อ มันรู้สึกสำนึกในพระคุณของเมลอนฟรุต จึงอาสาพาเมลอนฟรุตข้ามแม่น้ำพิช เมื่อถึงฝั่ง เมลอนฟรุตได้ขอบคุณจระเข้หิน แล้วเธอก็เดินไปเรื่อยๆ จนมาถึงเชิงเขารีนาวาซึ่งสูงเสียดฟ้า เธอรู้สึกท้อแท้ อยากจะหยุด แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่า “จะหยุดได้อย่างไร ชาวเมืองทุกคนกำลังรอความช่วยเหลือจากเราอยู่” เธอจึงตัดสินใจปีนเขาขึ้นไปด้วยความพยายามและอดทน

ในที่สุดเธอก็มาถึงยอดเขาฮารินาได้สำเร็จและได้พบกับหีบโดมอนต์ โกลด์นัม เธอคิดว่าหีบนี้น่าจะมีเจ้าของ เธอจึงเฝ้ารอ...รอ...รอจนในที่สุด เจ้าของหีบก็ปรากฏกายขึ้น เธอจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้าของหีบโดมอนต์ โกลด์นัมฟัง และขอโดมอนต์ โกลด์นัม เพียงครั้งหนึ่ง แต่เจ้าของนั้นได้ยกโดมอนต์ โกลด์นัมให้เธอทั้งหมด และกลายร่างเป็นนางฟ้าแสนสวย และกล่าวกับเมล่อนฟรุตว่า “เมล่อนฟรุตเอ๋ย เจ้าช่างเป็นคนดี มีความเมตตา กรุณา โอบเอื้ออาทร มีความพยายามและมุ่งมั่น คุณสมบัติของเจ้านี้ได้เอาชนะยักษ์ที่ชั่วร้าย จะเห็นผู้หิวโหยและเจ้าของหีบยาวิเศษที่หวนหาของรักเป็นที่สุด ด้วยความดีของเจ้า เจ้าสมควรได้รับยาวิเศษโดมอนต์ โกลด์นัม จากนั้นนางฟ้าได้พาเมล่อนฟรุตกลับไปเมืองฟรุตดีแลนด์ และทำการรักษาชาวเมืองทุกคน

เมื่อรักษาชาวเมืองทุกคนจนหายเป็นปกติแล้ว พระราชมารดาจึงสละราชสมบัติ และแต่งตั้งให้เมล่อนฟรุต ครองเมืองสืบต่อมา

ข้อคิด : ความ پاکเพียร กอปรด้วยความดี ทำให้ประสบความสำเร็จและเอาชนะได้ทุกสิ่ง

เด็กชายพุทธรัก กลิ่นจำปา
ประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบ้านท่าสี่
อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด

สี่เทียนไม่เคยท้อกับ
โชคชะตาของตัวเอง เธอ
ตั้งใจ เพื่ออนาคต และความ
อุดมคติ ของครอบครัว และ
สุดท้ายก็เพื่อตัวของเธอด้วย.

เธอทนลำบากมาหลายปี
จนกระทั่งเธอเรียนจบ.

ความดี ความกตัญญู และ
ความเพียรช่วยทำให้ เธอได้
มีงานที่ดีๆ.

เธอมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เธอจึง
นำแม่ ไปรักษาจนอาการทุเลา
และสั้ให้น้องๆ เรียนจบ.

ตั้งแต่เรียนจบวิชาของสี่เทียน
ก็มีแต่ความสุข.

การกระทำของสี่เทียนตรงกับ
คำนิยามของการขอลนไทย
ข้อที่ ๒ ซื่อสัตย์ เสียสละ อดทนได้.
ข้อที่ ๓ กตัญญู หอมแม่สุดหัวใจ.
ข้อที่ ๔ มัวไม่เล่าเรียนเพียรวิชา.
ข้อที่ ๑๐ ไม่ขอลพอบเพียรเจ้าฟ้าได้.
ข้อที่ ๑๑ ตัวเต็มแล้วทั่วกายใจ.

เด็กหญิง หาน สร้อย

มัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดท่าเรือ
อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง

รูปปริศนา

“เป็นรูปที่มีทุกบ้าน จะรวยหรือจน หรือว่าจะใกล้ไกล เป็นรูปที่มีทุกบ้าน ด้วยความรัก ด้วยรักดี ด้วยจิตใจ...” ท่วงทำนองเพลงที่ไพเราะ กับน้ำเสียงอันอบอุ่นของศิลปินที่ร้องเพลงนี้ ดังก้องอยู่ในคาบวิชาภาษาไทย ภายในห้องสี่เหลี่ยมขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่มากนัก ผ่น้ำสีฟ้าอ่อนๆ ตัดกับสีพื้นห้องที่เป็นลายไม้ เพื่อนๆ รวมทั้งตัวผมเองต่างก็นั่งประจำที่ของตนเองอย่างเป็นระเบียบกว่าทุกวันและตั้งใจฟังสิ่งที่คุณครูกำลังสอนอยู่ อาจเป็นเพราะวันนี้มีกิจกรรมที่น่าสนใจก็เป็นได้

“ก่อนหมดคาบในวันนี้ ครูฝากให้นักเรียนช่วยไปหาคำตอบมาว่า “รูป” ที่อยู่ในบทเพลงคือรูปของใคร เด็กๆ คนไหนตอบถูกต้องก่อนห้าคนแรก มีรางวัลให้ด้วยนะค่ะ” คุณครูพูดพร้อมกับยกกล่องของขวัญใบเล็กขึ้นมาให้ดูเป็นตัวอย่าง ก่อนเดินยิ้มออกไปจากห้องเรียน ท่ามกลางเสียงคุยกันของเพื่อนๆ ถึงบุคคลใน “รูป” ว่าหมายถึงใคร เพราะทุกคนไม่เว้นแม้แต่ผม ต่างคิดว่าจะต้องเป็นหนึ่งในห้าคนให้ได้

เย็นวันนั้นผมรีบขึ้นรถรับส่งโดยไม่แวะซื้อขนม เพราะอยากกลับไปให้ถึงบ้านเร็วๆ เพื่อจะได้ไขปริศนาที่คุณครูให้โจทย์ไว้ เพราะใจหนึ่งก็อยากเป็นหนึ่งในห้าคนของวันพรุ่งนี้ ในกล่องของขวัญจะเป็นรางวัลอะไรหนอ

แต่อีกใจลึกๆ ผมก็อยากรู้จริงๆ ว่า “รูป” ของใครกันนะที่มีทุกๆ บ้าน
แล้วที่บ้านผมมีไหม...

“กลับมาแล้วครับคุณยาย” ผมกล่าวสวัสดีกับคุณยาย พร้อม
กับรับวางกระเป๋า

“กลับมาแล้วหรือจะหลาน วันนี้ไปเรียนมาเป็นยังงัยบ้าง” คุณยาย
ถาม

“ดีครับ สนุกดี เอ่อ... คุณยายครับ คุณยายเคยฟังเพลง เพลง
อะไรนะ ผมจำชื่อเพลงไม่ได้ แต่เนื้อร้องแบบนี้ครับ... เป็นรูปที่มีทุกบ้าน
จะรวยหรือจน หรือว่าจะใกล้ไกล เป็นรูปที่มีทุกบ้านด้วยความรัก
ด้วยรักดี ด้วยจิตใจ...”

ผมพยายามเปล่งเสียงร้องให้ไพเราะที่สุดเท่าที่ทำได้ ขณะที่ร้อง
ผมก็ได้เห็นคุณยายอมยิ้มด้วย แสดงว่าคุณยายต้องเคยได้ยิน หรือไม่แน่ว่า
อาจเป็นเพราะผมร้องเพลงไพเราะถูกใจคุณยายก็เป็นได้

“เคยสิจ๊ะ เป็นเพลงเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวที่ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา”

“อ้อ... อย่างนั้นเองหรือครับ แสดงว่า “รูป” ที่มีทุกบ้านก็เป็น...”

“ใช่แล้วลูก เป็นรูปของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯจ๊ะ” คุณยายตอบพร้อมกับเลื่อนสายตาทอดมองไปยังผนังในห้องใกล้กับหน้าต่าง มีรูป ๓ รูป แขนงเรียงกันอยู่ รูปทางซ้ายเป็นรูปในหลวงที่มีเมืงเหืออยู่ปลายจุมก ถัดมารูปข้างๆ เป็นภาพที่พระองค์นั่งพิงรถทรงงานอยู่ที่พื้น และรูปสุดท้ายเป็นรูปที่แม่ของผมเข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรจากพระองค์ ผมเคยเห็นญาติๆ หรือแขกที่มาบ้านแทบทุกคน ก่อนเข้าห้องรับแขกจะต้องหยุดมอกรูปทั้งสามรูปนี้ บางคนก็พนมมือไหว้แล้วก็ค่อยเดินเข้าไป

คุณยายยังคงนั่งนิ่งมอไปที่รูปทั้งสาม ขณะนั้นผมสังเกตเห็นได้ว่า สีหน้าของคุณยายฉายแววแห่งความปลื้มปิติ พร้อมกับพูดว่า “ตั้งแต่ยายจำความได้ ยายไม่เคยเห็นในหลวงหยุดทรงงานเลย พระองค์ทรงเหนื่อยเพื่อให้ประชาชนชาวไทยได้มีความสุข ได้กินตือยู่ดี ไม่ให้คนรุ่นหลังต้องลำบาก ทรงเดินทางไปยังที่ต่างๆ ไปในที่ที่ประชาชนเดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือโดยไม่คำนึงถึงความยากลำบากในการเดินทาง หากหลานสังเกตจะเห็นว่าแทบทุกรูป พระองค์ทรงนำกล้องถ่ายรูปและแผนที่ สมุดงาน ติดตัวไปด้วยเสมอ ทรงจดบันทึก เพื่อหาแนวทาง

แก้ปัญหาบรรเทาความเดือดร้อน ความทุกข์ยากของราษฎรในที่ต่างๆ”

ผมอดสงสัยไม่ได้ ทั้งๆ ที่พระองค์เป็นถึงกษัตริย์ ทำไมถึงยอมลำบากขนาดนั้น “ท่านไม่เห็น้อยบ้างหรือครับ”

คุณยายตอบพร้อมยกมือขึ้นลูบหัวผม “ในหลวงบอกว่าความสุขของประชาชนก็คือความสุขของพระองค์ พระองค์ท่านไม่เคยหยุดพัก เพราะอยากให้ประชาชนของท่านได้มีความสุข...”

ชั่วโมงกว่าๆ ที่ผมได้ฟังเรื่องราวการทรงงานมากมายของในหลวงตลอดระยะเวลา ๖๐ กว่าปีที่ผ่านมา ในหลวงไม่เคยหยุดทรงงานเลย เสด็จเยี่ยมราษฎรในท้องที่ทุรกันดารทุกหนแห่ง พระราชกรณียกิจทุกอย่าง พระองค์ทรงทำเพื่อให้อาณาประชาราษฎร์มีความสุข มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ถึงแม้ว่าตอนนี้ท่านจะไม่ได้ทรงงานหนักเหมือนก่อน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า พระองค์ท่านจะหยุดทรงงาน เพราะคุณยายบอกว่า ทุกครั้งที่ประชาชนเดือดร้อน พระองค์ก็ทรงทุกข์ใจ คิดถึง ห่วงใย และทรงให้ความช่วยเหลือประชาชนของพระองค์อยู่ตลอดเวลา

ถึงผมจะเกิดมาไม่ทันช่วงที่พระองค์ทรงงานหนัก แต่ก็รู้สึกภูมิใจและดีใจมากที่ได้เกิดมาในช่วงรัชกาลของพระองค์ คงจะมีพระมหากษัตริย์ไม่กี่พระองค์ในโลกนี้ ที่เสด็จไปในที่ต่างๆ แล้วมีผู้คนคอยรับเสด็จในทุกที่ เต็มสองฝั่งถนน พร้อมกล่าวคำว่า “ทรงพระเจริญ” ดังก้องไปทั่วทุกทิศ

ไม่เพียงแต่รู้คำตอบว่า “รูป” ที่มีอยู่ทุกบ้านนั้นเป็นใคร ผมยังมีคำอธิบายให้คุณครูและเพื่อนๆ ฟังด้วยว่า เหตุใดรูปนี้จึงมีทุกบ้าน ไม่สิผมว่ารูปนี้ไม่ได้มีทุกบ้านแต่ทุกห้องเสียด้วยซ้ำ ห้องเรียนทุกห้องในทุกโรงเรียน ทุกๆ สถานที่ที่ผมไป ผมว่าผมเห็นทุกที่นะครับ... ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน

เด็กหญิงปัทมยา ประมวลทรัพย์

มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เบญจมราชาลัย

กรุงเทพมหานคร

ต้นตาลของพ่อ

ยามเช้าตรู่ฉันเห็นฝูงนกกำลังบินไปหาอาหารกินกัน มีหมอกปกคลุมบางๆ บนฟากฟ้า มีลมอ่อนๆ พัดเข้ามา ทำให้ฉันรู้สึกหนาวเย็น พระอาทิตย์กำลังขึ้น มีแดดอ่อนๆ จากดวงอาทิตย์ ทำให้ฉันได้อบอุ่นขึ้น ฉันหันไปมองต้นตาลโดนด ใบตาลโดนดพัดพลั่วสะบัดไปมาตามแรงลม ฉันเห็นต้นตาลโดนดมาตั้งแต่เด็ก บ้านของฉันเต็มไปด้วยต้นตาลโดนด ต้นตาลโดนดจึงทำให้ฉันและคนในหมู่บ้านมีอากาศที่สดชื่น ทุกคนในหมู่บ้านต่างก็เห็นต้นตาลโดนดมาตั้งแต่เล็กๆ เพราะหมู่บ้านของฉันเต็มไปด้วยต้นตาลโดนด บางบ้านนำลูกตาลโดนดมาแกงคั่ว ลูกตาลโดนดนั้นกินอร่อยมาก คนในหมู่บ้านของฉันต่างก็มีความสุข ที่มีต้นตาลโดนดมาช่วยทำให้อากาศบริสุทธิ์ และช่วยให้มีอาหารการกินที่สมบูรณ์

พ่อเคยสอนฉันว่าต้นตาลโดนดมีประโยชน์มาก เพราะใบทำเป็นของเล่นได้ เามาทำหลังคาได้ ลำต้นเอามาทำบ้าน ทำโต๊ะเก้าอี้และเครื่องประดับต่างๆ ลูกตาลเอามาเชื่อมทำเป็นลูกตาลลอยแก้ว นำมาแกงกินได้ วงตาลให้น้ำตาลสด น้ำตาลสดนั้นก็เอามาเคี่ยวเป็นน้ำผึ้ง ทำน้ำผึ้งแว่น* ตังเม น้ำผึ้งแว่นก็เอามาทำน้ำจิ้มมะม่วงได้อร่อยมากๆ

* น้ำผึ้งแว่น ทางภาคใต้บางจังหวัดเรียกว่า น้ำตาลแว่น

ส่วนอุปกรณ์ขึ้นตาลของพ่อ คือ มีดปาดตาล กระบอกใส่น้ำตาล ไม้หาบและไม้คาบ ก่อนเริ่มขึ้นตาล พ่อนำไม้คาบมาคาบที่วงตาลก่อน เพื่อให้น้ำตาลออกจากวงง น้ำตาลนำมาเคี้ยวเป็นน้ำผึ้ง ถ้าเคี้ยวนานๆ ก็จะเป็นตังเม น้ำตาล คือ น้ำที่อยู่ในวงตาล พอเอามีดกรีด น้ำตาลก็จะออกมาจากวงง

ปัจจุบันผู้คนในหมู่บ้านหันไปประกอบอาชีพในตัวเมืองกันมากขึ้น ทำให้คนขึ้นตาลมีน้อยลงมาก แต่ที่ฉันเห็นก็มีอยู่คนหนึ่งที่ยังขึ้นตาล เป็นชีวิตจิตใจ และเลี้ยงครอบครัวได้อย่างสุจริตและมีความสุข จะเป็นใครนั่นหรือ ก็คือ พ่อฉันเอง ฉันรักพ่อและรักต้นตาลทุกๆ ต้นเลย

เด็กหญิงพรนิดา ทองแก้วแก้ว
ประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนวัดบ่อทรายเจริญธรรม
อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

ปิ่นโต...พอเพียง

ฉันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แม่ซื้อปิ่นโตให้ฉันใส่อาหารไปรับประทานที่โรงเรียน ตอนแรกไม่ค่อยอยากหิ้วปิ่นโตไปโรงเรียนสักเท่าไร เพราะมันไม่โก้เหมือนคนอื่น ๆ ที่ซื้อข้าวในโรงอาหารที่โรงเรียน แต่ด้วยสตางค์ที่ได้ไปโรงเรียนมีจำกัดเลยต้องยอม แต่เดี๋ยวนี้ฉันหิ้วปิ่นโตทุกวัน เหตุผล คือ ประหยัดสตางค์ ฉันรู้ค่าของเงินมากขึ้น จากเงินที่เก็บออมฝากประจำทุกวัน จากหลักสิบเป็นหลักร้อย หลักพัน หลักหมื่น และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ฉันตั้งใจมากที่ตัวเลขเพิ่มขึ้นทุกวัน เพราะนั่นคือทุนการศึกษาสำหรับอนาคต

ปิ่นโต เป็นภาชนะสำหรับบรรจุอาหาร มีลักษณะเป็นรูปทรงกระบอกซ้อนกันเป็นชั้นๆ มีโครงร้อยตรงส่วนหูสองข้าง หิ้วได้ มักจะมีตั้งแต่ ๒ ชั้นขึ้นไป ลักษณะนามเรียก “เถา” เชื่อว่าน่าจะมาจากคำว่า “เบนโตะ” ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งหมายถึง ข้าวกล่อง หรือ เบนโตะ หมายถึงอาหารปิ่นโต ภาษาจีน ใช้คำว่า “เปี่ยนตัง” ปิ่นโต นิยมใส่ข้าว กับข้าว ขนม ผลไม้ หรืออื่นๆ ก็ได้ นอกจากใช้ใส่อาหารสำหรับนำไปรับประทานตอนกลางวัน หรือผู้ที่ทำงานนอกบ้านแล้ว ชาวพุทธยังนิยมนำอาหารใส่ปิ่นโตเพื่อนำไปถวายพระตอนเช้าหรือตอนเพล ฉันทยังเคยใส่อาหารไปนั่งกินที่ริมทะเลตอนปิดภาคเรียน และพ่อได้ทำอาหารที่ปู่ชอบ นำติดรถตอนพาปู่ไปตรวจสุขภาพตามคุณหมอนัดด้วย สะดวกไม่ต้องเสียเวลาเปิดปิ่นกินปิ่น นอกจากประหยัดแล้ว ยังสะอาดปลอดภัย เพราะทำจากครีวในบ้านเรา อีกทั้งได้แสดงฝีมือในการทำกับข้าว ฉันทชอบช่วยพ่อและแม่ทำกับข้าว เก็บผักสวนครัวที่ยายปลูกไว้ ล้างและหั่นผัก ปูรองสชาติสร้างความภูมิใจให้กับคนทำและคนกิน

ฉันและเพื่อนๆ สันสรวด์กันทุกกลางวัน โดยแบ่งปันกันล้อมวงกินข้าวในปันโตที่แสนอร่อย และสร้างความสามัคคีกลมเกลียวในหมู่คณะ บางครั้งคุณครูก็มาร่วมวงด้วยอย่างอึดอึดใจ คุณครูบอกว่าพวกเรา “เลิฟ แอนด์ แคร์ (Love and Care)” ฉันคิดว่าคงหมายถึง “ปันรักให้โลก (Save World Save Life)” ที่แม่พูดบ่อยๆ ว่าเริ่มต้นที่ตัวเรา แล้วชวนเพื่อนๆ และคนรอบข้างดูแลโลกใบนี้ ลดการใช้ถุงพลาสติก โฟม ช่วยลดภาวะโลกร้อน โดยหันมาใช้ปันโตนั่นเอง เห็นข้อดีของปันโตหรือยัง และคุณครูกล่าวชมพวกเราว่าได้น้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำริของในหลวงมาใช้ในการดำเนินชีวิต วันนี้ฉันรู้คุณค่าของปันโตที่แม่ได้มอบให้ฉัน ฉันจะดูแลทำความสะอาดและใช้อย่างคุ้มค่าที่สุด “ปันโต...พอเพียง”

เด็กหญิงปาริย์ ขมมี
ประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนจันทราพระกิตติคุณ
อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก

จดหมายถึงตัวฉัน

๐/๘๘ หมู่ ๑ ตำบลาวี

อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๘

ถึง ตัวฉันเองในอนาคต

สวัสดีตัวฉันเองในอนาคต เธอคงได้ทำตามความฝันของเธอแล้วใช่ไหม เธอยังจำฉันได้หรือเปล่า ฉันตอนนี้คือตัวเธอตอนเป็นเด็กอายุ ๑๔ ปี กำลังเรียนอยู่ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๓ เธอยังจำเรื่องราวของเราตอนเป็นเด็กได้หรือเปล่า ที่ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในโรงชาเก่าๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านหลอกๆ ที่ใช้พักอาศัย ที่เราเรียกมันว่าบ้านหลอกๆ ก็เพราะทั้งบ้านและที่ดินเป็นของคนอื่นที่เราต้องเช่าเขาอยู่ เธอคงยังไม่ลืมมันหรอกจริงไหม ตอนนี้อการไปโรงเรียนหรือไปทำงานของเธอคงไม่ได้ใช้รถจักรยานยนต์เก่าๆ เหมือนพวกเราแล้วใช่ไหม ฉันหวังว่าเธอคงจะมีรถยนต์สักคันไว้ขับไปไหนมาไหน และขับพาแม่ไปโรงพยาบาล แม่มีโรคประจำตัว ซึ่งฉันเองก็ไม่ว่าแม่เป็นโรคอะไร แต่ฉันคิดว่าในอนาคตที่เธออยู่ คงจะมีหมอเก่งๆ ที่สามารถหาวิธีรักษาโรคของแม่ได้ ทำให้คนป่วยสามารถกลับมาแข็งแรงอีกครั้งหนึ่งได้ แม่ชอบว่าฉันเป็นคนช่างฝัน แต่ฉันคิดว่าถ้าเราไม่ฝันเสียก่อน เราจะไปถึงเป้าหมายได้อย่างไรเล่า เธอก็คิดเช่นนั้นเหมือนกันใช่ไหม ฉันเป็นคนชอบวาดรูป ชอบคิดออกแบบสิ่งต่างๆ ชอบนั่งขีดนั่งเขียนอะไรคนเดียวบนกระดาษ เวลาที่โรงเรียนจัดงานต่างๆ เพื่อให้นักเรียนแสดงความสามารถ โดยเฉพาะกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวาดรูป ฉันจึงเกิดทุกงาน ฉันฝันว่างานออกแบบของฉันจะมีคนชอบและรู้จักไปทั่วโลก ฉันจะได้หาเงินได้มากๆ ครอบครัวของเราจะได้สบายจะได้ไม่ต้องมาทำงานเป็นคนเก็บชาทุกวันหยุดเพื่อหาเงินมาเป็นค่าขนมไปโรงเรียนเหมือนเช่นทุกวันนี้

พ่อและแม่หาเลี้ยงพวกเราด้วยการทำงานรับจ้าง ครอบครัวยัง
เราไม่มีใครมีบัตรประจำตัวประชาชนเลย ดังนั้น จึงทำให้ไปทำงานที่อื่น
ไม่ได้ หรือไม่ก็ต้องทำงานภายในจังหวัดเท่านั้น พี่สาวของเราไม่ได้เรียน
หนังสือแล้ว เพราะต้องออกไปทำงานแต่เงินเดือนไม่ดีเลย การที่จะต้อง
ส่งเสียน้องทั้งหกคน และทุกคนต้องเรียนพิเศษภาษาจีนเพิ่มเติมที่
โรงเรียนจีน เทอมหนึ่งก็ปาเข้าไป ๓,๐๐๐ บาทต่อคนแล้ว เธอเคยคิด
สงสัยเหมือนฉันไหมว่า ทำไมเราต้องเรียนภาษาจีนด้วย ทั้งที่แทบไม่มีจะ
กิน พ่อกับแม่บอกเพียงว่า “ตั้งใจเรียนเข้าไว้ โตขึ้นไปจะได้ไม่ลำบาก”
ตั้งแต่นั้นมาฉันก็ตั้งใจเรียนและพยายามทำคะแนนให้ดีที่สุด เพื่อให้พ่อ
กับแม่ภูมิใจ ฉันรู้สึกอบอุ่นใจทุกครั้งที่ได้เห็นรอยยิ้มของแม่ แต่เมื่อไหร่ที่
ฉันเห็นน้ำตาของแม่ เวลาพูดถึงสถานะทางครอบครัวของเรา น้ำตาของ
ฉันก็ไหลออกมาไม่รู้ตัว

ตอนนี้เธอคงได้เป็นนักร้องแบบอย่างที่ไฝ่ฝันแล้วสินะ และคงไม่ต้องทำงานเก็บชาทุกวันหยุดเพื่อหาเงินไปเป็นค่าขนมแล้ว เธอคงหาเงินได้มากพอที่จะช่วยให้ครอบครัวของเราไม่ต้องลำบาก แต่นั่นสงสัยจ้ะว่าอนาคตที่เธออยู่ เขาจับคนที่ไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนเข้าทำงานรึเปล่า ถ้ากฎหมายเป็นเหมือนทุกวันนี้ แล้วคนที่ไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนอย่างพวกเรา เขาทำงานเลี้ยงตัวเองและใช้ชีวิตอย่างไร เด็กอย่างฉันไม่รู้หรอกว่าฉันจะมีโอกาสไปถึงจุดนั้นได้หรือไม่ ทุกวันนี้ฉันต้องทำหน้าที่แทนพ่อแม่ ดูแลน้องๆ อีกสี่คน เพราะพ่อและแม่ต้องทำงานจนค่ำมืด ฉันมีหน้าที่ดูแลและทำอาหารให้น้องกิน ผลการเรียนของฉันถึงแม้จะไม่ถึงกับดีเยี่ยม แต่ก็พอใช้ได้ ฉันจึงมักกำชับน้องๆ ให้ตั้งใจเรียน ฉันหวังว่าในอนาคตการศึกษาของประเทศไทยจะสนับสนุนให้คนที่อยากเรียนหนังสือได้เรียนสูงๆ แม้ว่าฐานะทางบ้านจะไม่ดี แต่ก็มีโอกาสได้เรียน ความฝันอีกอย่างหนึ่งของฉันก็คือ การรับเลี้ยงดูสุนัขและแมวที่ถูกทอดทิ้งอยู่ตามท้องถนน ฉันหวังว่าอนาคตที่เธออยู่ ผู้คนจะรักสัตว์ที่ตนเองเลี้ยงและไม่ทอดทิ้งมัน จะได้ไม่เกิดปัญหาเหมือนเช่นทุกวันนี้

สุดท้ายนี้ฉันหวังว่า จดหมายฉบับนี้จะช่วยรื้อฟื้นความทรงจำของเธอ และทำให้เธอไม่ลืมความฝันที่เคยฝันเอาไว้ หวังว่าเธอจะทำได้สำเร็จ ฉันเองซึ่งเป็นตัวเธอในวัยเด็กก็จะช่วยอีกแรงหนึ่งด้วยนะ

เป็นกำลังใจให้เสมอ

ตัวฉันเอง

อาชีวิ แซ่เจ้า

โรงเรียนวาวีวิทยาคม

อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

ห้องทาม...แรงบันดาลใจเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่

โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไร?

เป็นประโยคคำถามที่เราถูกถามบ่อยมากเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก
จำได้ว่าตอนนั้นตอบไปว่า

“อยากเป็นครูค่ะ”

แล้วทำไมหนูถึงอยากเป็นครูล่ะคะ

“... หนู อ ย า ก สอนหนังสือเหมือนคุณครูค่ะ”

เป็นคำตอบที่เราเองก็ไม่ว่าจะตอบอะไรออกไปเหมือนกัน ตอบไป
เพราะคิดว่า “คุณครู” เป็นผู้มีความรู้ คนที่มีความรู้เป็นคนเก่ง เรา
อยากเก่งเหมือนครู เพราะครูเป็นเหมือนฮีโร่ มีแต่คนยกย่องและนับหน้า
ถือตา แม้บางทีเราจะถูกฮีโร่ดูบ้างก็ตาม ความกลัวนี้ก็ทำให้เราแอบหวัง
อยู่ลึกๆ ว่าจะจะเป็นแบบนั้นบ้าง คงมีความสุขและพ่อแม่คงภาคภูมิใจ
ในตัวเราไม่น้อย

มาถึงวันนี้ คำถามเดิมผุดขึ้นในใจอีกครั้ง เมื่อต้องถามเด็กคนหนึ่ง ซึ่งดูจากภายนอกแล้วเราอาจมองว่าเขาเป็นคนพิการ ด้วยไร้แขนทั้งสองข้างที่จะหยิบจับใช้สอยทำอะไรต่อมิอะไรเหมือนอย่างเรา ๆ แต่เด็กคนนี้ เขากลับไม่มีความรู้สึกว่าเขาไม่เหมือนใคร หรือเขาทำอะไรไม่ได้เช่นเพื่อนคนอื่น ๆ จากแววตาที่ส่องประกายออกมาให้เราเห็น เราคงปฏิเสธไม่ได้เลยว่าพอเห็นหน้าเขาทำให้รู้สึกได้ทันทีว่า เด็กคนนี้มีเสน่ห์ในตัว มีความน่ารัก มีความมั่นใจเกินร้อย แถมด้วยความสามารถเกินกว่าที่เราจะคาดเดา

เด็กน้อยที่กล่าวถึงคือ “น้องทาม” หรือ เด็กชายวรรณะ คำอินทร์ หนูน้อยนักปั่นจักรยานเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ “bike for MOM” และกิจกรรมจักรยานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “BIKE FOR DAD” จากโรงเรียนวัดหนองนาดวงวง ตำบลหนองกุดา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก ซึ่ง ณ เวลานี้คงไม่มีใครไม่รู้จัก จากเด็กนักเรียนในโรงเรียนเล็กๆ ที่อยู่ห่างไกล น้องทามกลายเป็นคนดังที่มีข่าวในหนังสือต่างๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ และรายการโทรทัศน์ เป็นที่ภาคภูมิใจของชาวบางระกำ และชาวพิษณุโลก

การปั่นจักรยาน เพื่อเทิดพระเกียรติสมเด็จพระแม่ของแผ่นดิน ทำให้น้องทามมีชื่อเสียงโด่งดังชั่วข้ามคืน ภาพที่สถานีโทรทัศน์เผยแพร่โดยจับภาพนักปั่นตัวน้อยชาวพิษณุโลก ทำให้คนไทยได้เห็นเด็กที่ไม่มีแขนทั้งสองข้างอยู่ในขบวนนั้นด้วย หลายคนเพ่งมองกับภาพที่เห็นและมีคำถามในใจว่า ทำได้อย่างไร เรามีแขนครบสองข้าง บางคนยังขี่จักรยานไม่เป็นด้วยซ้ำ ถึงขี่เป็นก็ไม่ไหวนะ ทั้งร้อนทั้งระยะทางไกล เราจึงดันดันมาคุยกับน้องทาม ถึงแรงบันดาลใจและการดำเนินชีวิตของเขา

เมื่อรถตู้ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจอดสนิทที่หน้าตึกเรียน เราได้พบกับการต้อนรับจากคณะครูของโรงเรียนบ้านหนองนาดงกวาง ภาพโรงเรียนประถมขนาดเล็ก ที่มีตึกเรียนไม่ใหญ่โต มีสนามหญ้ากว้าง ทันทีที่ไปถึงเสียงคุณครูรีบบอกว่าเก็บตัวน้องทามไว้แล้ว เกรงว่าคณะมาถึงจะหาไม่เจอ ด้วยความซุกซนตามวัยของเด็ก น้องทามมักจะไปเล่นอยู่ตามที่ต่างๆ ในโรงเรียน ทำให้คุณครูและเพื่อนๆ ตามหากันมาหลายครั้งแล้ว และเมื่อก้าวเข้ามาในห้องสมุดที่คุณครูพาน้องทามมารออยู่ ภาพแรกที่เราเห็นคือ

เด็กชายในวัย ๑๑ ปี กับชุดนักเรียนเปื้อนเหงื่อที่ถูกทำให้แห้งด้วยแอร์ของห้องสมุด ตามมาชนตายาวจนผิวคล้ำเพราะคงวิ่งเล่นกลางแจ้งต่ออยู่เป็นนิจ เด็กน้อยมองมาด้วยรอยยิ้มร่าเริง พร้อมกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ” ด้วยหุ่นน้อยไม่มีมือที่จะยกขึ้นไหว้ทักทาย หลังจากทักทายและชื่นชมความน่ารักเอ็นดูของเขาพักหนึ่ง เราก็ขอเข้าสู่อการสนทนาในประเด็นที่อยากรู้

น้องทามขี่จักรยานเป็นตั้งแต่
อายุเท่าไร ตั้งแต่ ๓ - ๔ ขวบครับ
ไม่กลัวเจ็บหรือ ไม่ครับ แล้วเอาจักรยาน
ที่ไหนมาหัด อ้อ! ขอยืมยายข้างบ้านครับ
ไหนลองวาดภาพจักรยานคันแรกที่น้อง
ทามขี่ให้ดูได้มั้ย ได้รับพร้อมกับรีบลง
ไปนั่งที่พื้นห้อง โดยมีคุณครูหยิบ
กระดาษ ดินสอ และสีไม้วางให้ข้างๆ
น้องทามใช้เท้าอย่างคล่องแคล่ว โดยใช้
นิ้วโป้งกับนิ้วชี้หนีดินสอขึ้นมาเท้าอีกข้าง

เหยียบกระดาษไว้ ไม่ให้เลื่อนไปมา แล้วลงมือใช้เท้าวาดอย่างรวดเร็ว
แถมระบายสีให้ด้วย เหลือเชื่อไม่ถึงสิบนาที ภาพออกมาสวยงาม จากนั้น
จึงพูดคุยกันต่อไปอีกว่า ใครสอนให้ขี่จักรยาน น้องทามตอบว่าพี่ชายครับ
แล้วไม่ล้มหรือ ล้มสิครับ ก็ครั้งละ ๕ ครั้งครับ ไม่ท้อหรือ ไม่ครับ
ลุกขึ้นมาหัดใหม่ทุกๆ ที่ได้บาดเจ็บที่หน้าไปแล้วนี่นะ คนในหมู่บ้าน
คงไม่รู้สักแปลกอะไร แต่สำหรับคนอื่นๆ มันเป็นภาพที่ประทับใจ แปลกใจ
ซึ่งไม่คิดว่าจะได้เห็นภาพแบบนี้ ในงานมหามงคล bike for MOM

ทำไมถึงคิดจะไปร่วมกิจกรรมปั่นเพื่อแม่ น้องทามตอบว่าสนใจ
ก็อยากทำให้แม่ครับ แล้วใครพาไป น่ายินดีที่ครอบครัวของน้องทาม
สนับสนุน คุณแม่ทนรบเร้าไม่ได้จึงพาไป และเลยกลายเป็นไปร่วม
กิจกรรมปั่นจักรยานกันทั้งบ้าน

นอกจากความสามารถในการปั่นจักรยาน และการวาดภาพแล้ว คุณครูยังเสริมอีกว่า น้องทามชอบเล่นฟุตบอลกับเพื่อนๆ และเป็นนักเตะฝีเท้าดีคนหนึ่งเชียวนะ และยังเป็นสิ่งหนึ่งที่น้องทามฝันไว้ว่า เมื่อเขาโตขึ้นเขาอยากเป็นนักฟุตบอลทีมชาติ ในกลุ่มของผู้มีความบกพร่องทางร่างกาย คงไม่เกินความมานะพยายามของเขา วันหนึ่งเราอาจจะได้เห็นเขาในอีกบทบาทหนึ่งคือ นักฟุตบอลก็เป็นได้

จากความสามารถของน้องทามในการวาดภาพ ทำให้เขาได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนของเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก เขต ๑ เข้าร่วมการแข่งขันวาดภาพระบายสี ในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน ภาคเหนือ ประจำปี ๒๕๕๘ และเขาก็ได้รางวัลเหรียญเงิน ประเภทนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย นอกจากนี้ น้องทามยังชอบเรียนวิชาภาษาไทยและอ่านหนังสือได้ดีพื่อๆ กับการวาดภาพระบายสี

อ.ช. วิธธธณั คำอินทร์

โรงเรียนวัดจุฬามณี กรุงเทพมหานคร

ภาพน้องทามเตะฟุตบอล
คลุกฝุ่นอยู่กับเพื่อนๆ วิรกรรมที่
คุณครูเล่าให้ฟังคือน้องทามชอบ
แอบไปเล่นจนคุณครูต้องคอยตาม
มาเรียน และบางครั้งก็หนีเข้าไป
เล่นในป่าแถวโรงเรียน เขามีความ
ซุกซนปนทะเล้นไม่แตกต่างอะไร
ไปจากเด็กคนอื่นๆ ในรุ่นเดียวกัน
ความห่วงใยที่ออกมาจากแววตา
พร้อมกับบวจากที่คอยสั่งสอน

ดักเตือนอย่างอบอุ่นจากครูโรงเรียนวัดหนองนาตงกวาง ส่งเสริมให้
น้องทามเป็นเด็กที่เข้ากับเพื่อนๆ ได้ง่าย

น้องทามเป็นลูกชายคนสุดท้องของคุณแม่ดอกกรัก ความร่าเริง
และมองโลกในแง่บวกของน้อง ต้องยกความดีให้แก่ทุกคนในครอบครัว
ที่มอบความรัก ความอบอุ่น การเลี้ยงดูเอาใจใส่ปลูกฝังให้น้องทามเป็นคน
ที่เข้มแข็งเช่นนี้ ในวันที่เราเข้าไปเยี่ยมน้องทามที่บ้าน นอกจากจะอวด
การขี่จักรยานคันที่ได้รับพระราชทานมาให้เราเห็นเป็นขวัญตาแล้ว วันนั้น
น้องทามยังได้โชว์ฝีมือในการเจียวไข่ให้พี่ชายทานด้วย ความสนิทชิดเชื้อ
ของพี่น้องที่ห่างกันราว ๑๐ ปีไม่ได้ทำให้คำว่า “ภาระ” มาคั่นกลาง
“ความผูกพัน” ของพี่น้องคู่นี้ได้เลย

ความชอบและความถนัดของน้องทามตอนนี้กลายเป็นโจทย์ให้ผู้ใหญ่อย่างเรา ทำการบ้านต่อว่าหากจะรองรับการเติบโตของน้องทามในอนาคต เราควรจะคัดสรรหรือส่งเสริมเขาในเรื่องใดเพิ่มเติมอีกบ้าง ตามศักยภาพและกำลังที่มีอยู่ เนื่องจากความหวังและความฝันของคนเราสามารถเปลี่ยนกันได้เรื่อยๆ เด็กๆ จะค่อยๆ ค้นหาค้นพบตัวเองได้เมื่อเขาเริ่มมีความรู้ใหม่ๆ หรือได้รับประสบการณ์ใหม่เพิ่มขึ้นมา เริ่มรู้ว่าเขาควรจะไปตามเส้นทางไหนที่อาจจะเหมือนหรือแตกต่างจากเด็กทั่วไปหรือไม่ เราคงคาดเดาไม่ได้ แต่ก็ขอเป็นกำลังใจให้กับน้องทามและครอบครัว และที่แน่ๆ คือ เขาต้องเติบโตขึ้นมาเป็นคนได้อย่างแน่นอน เพราะในวัยเพียงแค่ ๑๑ ปี เขายังได้แสดงความคิดเห็น หรือกล้าที่จะโต้ตอบพูดคุยกับคุณะ ซึ่งถือเป็นคนแปลกหน้า ได้อย่างฉะฉาน และไม่ได้ตอบแบบขอไปที แต่เขามักจะหยุดคิดนิดหนึ่งก่อนตอบเสมอ นั่นทำให้เราเห็นถึงความไม่ธรรมดาของน้องทาม รวมถึงความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในโรงเรียน ดูเขาจะเป็นที่รักของทุกคน ขอให้ น้องทามได้ก้าวไปตามความฝันของเขาด้วยเถาะ

และคำถามสุดท้ายที่เราอยากจะถาม...

น้องถามคิดว่ามีอะไรที่หนูทำไม่ได้บ้างมั๊ยคะ?

“ไม่...ครับ”

“ผมคิดว่าถ้าผมอยากทำ เจออะไรก็ต้องอดทน ผมก็จะทำได้”

ตัวแทนและแรงบันดาลใจของหนังสือวันเด็กปีนี้ฝากประโยคนี้นี้
ทิ้งท้ายไว้ให้แก่เพื่อนๆ ทุกคนค่ะ

เรื่องโดย นางศุภนิตลา สุขสมัย
นางสาวจุฑาทิพย์ สุภาภรณ์
ภาพโดย นายพลวิชฐ์ วัฒนคุณ จุลละมณฑล

❖ นิทานเด็กดีกับ ว.วชิรเมธี ❖

Good Kids Stories with V. Vajiramethi

เด็กดีรู้ถูกผิด

Good Kids Know What's Right and Wrong

เรื่องและภาพ กิตติยา ลีครองสกุล และร่วมรัฐ ปรมาริกุล
Story and Illustrations Kittiya Leekeongsakul
and Romrat Paramasilakul

แปล ทสณา วรธนะภูติ English Translation by Tasanna Vatatanaputh

ธรรมะสวัสดิ์

นิทานสนุกจัง

ว่าแต่หนูหนู

พระอาจารย์จะบอกให้

มานีมาฟัง

สุขสันต์เรใจ

อยากรู้สิ่งใด

กระจ่างแจ้งที่มา

Sawasdee Dharma. Let's come and listen.

I have lots of fun good tales.

If there is anything that you want to know,

I, as a monk, will explain you clearly.

ณ ร้านขนม
ตุ้มเกมเครื่องใหญ่
เด็กๆ ฮือฮา
รางวัลล้นปริ่ม

เปิดให้ชมของใหม่
หมูนั้ไขหลากหลายสี
ลือกันว่าดูดี
นำหมูนั้ทดลอง

At a candy store, there was a capsule toy vending machine.
The children were so excited about it.

ผ่านไปหลายวัน
โลมาท้อใจ
ได้แต่ขนม
กินบ่อยๆไม่ดี

รางวัลไม่ได้
เงินหมดไปทุกที
ลูกอมทอฟฟี่
ปวดฟันเสียจริง

After several days, Loma still didn't get the biggest toy.
He got only some colorful candy and chewing gum
which caused him a toothache.

ตกเย็นวันหนึ่ง น่าทึ่งอย่างยิ่ง
ข้าวตุ๋นบางสิ่ง คล้ายหุ่นยนต์ไหลาน
โลมาตาละห้อย นั่งจ้อยอยู่หน้าร้าน
ข้าวตุ๋นเบิกบาน เข้าไปทักทาย

One day in the afternoon, Khao Tu came happily with a wind-up doll in her hand, while Loma was standing sadly in front of the candy store. Khao Tu said hello to him.

นิทานเตือนจิต
เด็กๆ เก็บออมไว้
รู้รอบการเงิน
ของเล่นซื้อได้
แยกแยะความอยาก
ต้องเตรียมให้พร้อม

ให้คิดการณ์ไกล
ยอมจะสบาย
ไม่เพลินใช้จ่าย
ถ้ารู้จักออม
หากพลาดไม่ยอม
แยกแยะชั่วดี

This story teaches the children to save money and spend it carefully.
And if they want a toy, they should wait until they save enough money to buy it.

นิทานเด็กดีกับ ว.วชิรเมธี
Good Kids Stories with W. Vajiramee

เด็กดีรู้จัก
Good Kids Know
Right and Wrong

• สองภาษา •

นิทานเด็กดีกับ ว.วชิรเมธี

นิทานสนุกสอนใจ เพื่อห่างไกลอบายมุข ๖

เรื่องและภาพ: กิตติยา ลีครองสกุล รมจิรัฐ ปรมายกุล
Story and Illustrations: Kitiya Leekrongsakul and Romrat Paramatikul

๓ ปีผ่านไป

ไป๋ จี๋ กาลัง พวง กัณย พงกเขาถูกน้องสองพี่น้องได้ก็ดี ทุกคนหลังเลิกเรียน เด็กๆ จะทำอาหารกินเพื่อ
แบ่งเขามาร: อามของน้องแม่ แม่ เจ๊น วนใจอันนี้ เก่งดีก ซ่งว่ากักามพาด แล่ ซ่งกักามพาดดอฮม

วันหนึ่ง พ่อทนน้องกับรักความดี จึงทนน้องกับรัก

“พ่อ รู้ลึกทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่ลูกๆ ทุกคนแสนคนดี”

การปลูกจิตสำนึกตั้งแต่เด็กเป็นสิ่งสำคัญ “สำนวนครอบครัว” เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เด็กมี คุณธรรม
ปลูกฝังเด็กให้เข้มแข็ง ศุภจิต

สิ่งที่ครอบครัวมีมรดกมาโดยตลอด นั่นคือ ความรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ พร้อมทำตน
“ซื่อสัตย์สุจริต” คือหัวใจครอบครัวนี้แต่ความซื่อสัตย์เป็นครอบครัวตัวอย่างที่ทุกคนน่าปฏิบัติตาม.

นางสาวรัชกร เต็มสวาท

มัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนเทพสุพรรณชาลวิทยา

อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

เด็กหญิงวรัญญา เกตุแก้ว โรงเรียนดัดดรุณี อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

ร่วมด้วยช่วยกัน ประหยัดพลังงาน

ปัจจุบันพลังงานเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ พลังงานบางชนิดอาจหมดไปจากโลกของเรา เช่น น้ำมัน ไฟฟ้า และ พลังงานเชื้อเพลิง หากไม่ร่วมมือกันประหยัดการใช้พลังงาน ภายหน้า เราอาจไม่มีพลังงานใช้ รัฐบาลจึงมีนโยบายให้ประชาชนร่วมมือกัน ประหยัดพลังงาน ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวหนึ่งซึ่งเห็นความสำคัญของการประหยัดพลังงาน

ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวใหญ่ อยู่ร่วมกับคุณตาคุณยาย คุณยายเป็นคนประหยัด มัธยัสถ์ โดยเฉพาะเรื่องพลังงาน เช่น ไฟฟ้า ท่านพูดเสมอว่า ประหยัดไว้เพื่อที่จะได้มีใช้ในวันข้างหน้า คุณยายมีวิธีสอนที่จำได้ง่าย สอนให้ประหยัดน้ำ เวลาแปรงฟันคุณยายจะให้ถือแก้ว น้ำคนละใบ ขณะแปรงฟันต้องปิดน้ำ เวลาอาบน้ำ ฟอกสบู่ต้องปิดน้ำ เมื่อจะใช้น้ำจึงค่อยเปิด ไฟดวงไหนที่ไม่ใช้ ท่านจะบอกให้ไปปิดทุกครั้ง โทรศัพท์ปิดทันทีเมื่อเลิกดู ไม่เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน ไม่นำน้ำเย็นไปต้มใน กาต้มน้ำร้อน ไม่นำน้ำร้อน กาแฟร้อนๆ ไปแช่ในตู้เย็น เวลาฝนตกที่บ้าน

จะช่วยกันหาภาชนะรองรับน้ำฝนไว้เพื่อลดการใช้ประปาและซื้อน้ำสำเร็จรูปบริโภค ท่านกำชับเสมอว่าถ้าทุกคนไม่อยู่บ้าน ต้องปิดไฟทุกดวง ดึงปลั๊กออกทั้งหมด เหลือไว้เฉพาะปลั๊กตู้เย็นเท่านั้น

เช้าตรู่คุณยายจะตื่นมาหุงข้าว น้ำขาวข้าว ท่านจะนำไปรดต้นไม้หน้าบ้าน น้ำที่ใช้ล้างผัก เนื้อสัตว์ รวมทั้งน้ำที่ใช้ล้างจาน ท่านจะนำไปรดต้นไม้รอบบริเวณบ้าน เปลือกผัก ผลไม้ คุณยายจะนำไปขุนไก่ที่เลี้ยงไว้ เวลาไปตลาดก็ให้ไปรดกันเดียวกัน คุณยายจะมีตะกร้า หรือถุงผ้าสำหรับจ่ายตลาดโดยเฉพาะ กระดาษหนังสือพิมพ์ที่อ่านแล้วก็จะเก็บไว้เพื่อใช้ห่อสิ่งของบางประเภทก่อน ใช้ปูรองนั่งเวลาไปคุมหรสพ ใช้ปูรองพื้นก่อนทำกับข้าว สิ่งของที่ชำรุดเสียหาย ถ้าซ่อมได้ก็ซ่อมใช้เอง ถุงพลาสติกสะอาดที่ใช้แล้ว นำมาใส่ของเมื่อจำเป็น ยางรัดถุงกับข้าวที่ใช้แล้วก็ห้อยไว้ใช้รดอย่างอื่นต่อ เวลาไปโรงเรียนคุณแม่จะขับรถไปส่งลูกหลาน โรงเรียนเดียวกันนั่งรถไปคันเดียวกัน คุณแม่จะขับรถไม่เกิน ๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ท่านบอกว่าจะช่วยประหยัดเชื้อเพลิงได้มากกว่าการขับด้วยความเร็วที่สูงกว่านี้ ขณะนั่งในรถ เราก็จะคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน แม่จะสอนให้เห็นคุณค่าของธรรมชาติและการอนุรักษ์ธรรมชาติ ช่วงเย็นเมื่อกลับมาถึงบ้าน ลูกๆ จะทำการบ้านที่โต๊ะเดียวกัน โดยใช้ไฟเพียงดวงเดียว เมื่อจบการเรียนแต่ละชั้นจะมีสมุดที่ใช้แล้วแต่ยังมีหน้าที่ว่างเหลือ คุณแม่จะนำมาตัดรวมเป็นเล่มใหม่ เพื่อใช้เป็นกระดาษทดเลข หรือสำหรับฝึกเขียนคำศัพท์ไทย อังกฤษ เมื่อถึงวันสำคัญทางศาสนาหรือพระมหากษัตริย์ คุณแม่จะพาลูกๆ ไปร่วมปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติตามที่เทศบาลตำบลจัดทุกครั้ง

การที่ครอบครัวของฉันร่วมมือกันประหยัดพลังงาน ประหยัดน้ำ ประหยัดไฟฟ้า ก็เพราะต้องการให้มีพลังงานใช้อย่างยั่งยืน และเป็นการช่วยลดภาวะโลกร้อนด้วย

ครอบครัวของฉัน	ร่วมกันช่วยคิด
ปลูกฝังดวงจิต	คิดก่อนจะใช้
ยึดถือประหยัด	ราษฎรรัฐร่วมมือ
ครอบครัวรุ่นใหม่	ลดใช้พลังงาน

เด็กหญิงศิริดา รวยทรัพย์
ประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอนุบาลวัดนางใน(ละเียดอุปถัมภ์)
อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง

หมู่บ้านต้นซุง

ฝ่าย เด็กน้อยผู้น่ารักอาศัยอยู่กับยายที่หมู่บ้านต้นซุง หมู่บ้านที่มีชาวบ้านคอยแอบตัดต้นไม้เพื่อนำไปขายอยู่เสมอๆ จากหมู่บ้านที่เคยอุดมสมบูรณ์ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว บัดนี้กลับกลายเป็นหมู่บ้านที่มีแต่ความแห้งแล้งไป

ใกล้ค่ำแล้ว ขณะที่ฝ่ายนั่งเล่นกับยายที่หน้าบ้านอย่างมีความสุข เกิดมีลมพัดแรงพัดผ่านมาทำให้ฝุ่นฟุ้งตลบทั่วไป ฝ่ายตกใจกลัวกอดยายร้องรำให้ “ฮือ ฮือ ฮือ ยายจำหนูกลัว” ยายโอบกอดหลานปลอบประโลมให้ฝ่ายหายหวาดกลัว เมื่อลมสงบลง ยายเล่าให้ฝ่ายฟังว่า “เป็นเพราะป่าถูกทำลาย จึงทำให้แห้งแล้งอากาศแปรปรวนอย่างนี้”

คืนนี้...ฝ่ายเข้านอนแต่หัวค่ำ ฝนตกกระหน่ำหนักลมพัดแรง แสงแปลบปลาบทั่วท้องฟ้า ในที่สุดบ้านของฝ่ายพังลงมา น้ำป่าไหลหลาก ซัดเอาทุกอย่างไหลไปกับกระแสน้ำ ไม่ใช่แค่เพียงบ้านของฝ่ายเท่านั้น ทั้งหมู่บ้านต้นซุงต้องมาประสบกับภัยพิบัติครั้งนี้ ข้าวของถูกพัดเสียหาย

ไปกับกระแสน้ำ ฝ้ายและเพื่อนๆ ไม่ได้ไปโรงเรียน เพราะอาคารเรียนเสียหาย บางครอบครัวต้องขึ้นไปอยู่บนหลังคา บางครอบครัวอพยพไปขออาศัยอยู่บ้านญาติที่อื่น นี่แหละผลของการตัดไม้ทำลายป่า จึงต้องมาพบภัยพิบัติเช่นนี้

เมื่อน้ำป่าหยุดไหล ชาวบ้านต่างกลับมาซ่อมแซมบ้านของตน และกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ พวกเขาไม่ลืมที่จะช่วยกันปลูกต้นไม้ทดแทน และเลิกตัดไม้ทำลายป่า

บัดนี้...หมู่บ้านต้นซุงกลับมาอุดมสมบูรณ์เหมือนเดิม ทุกครอบครัวกลับมาใช้ชีวิตที่มีความสุขอีกครั้ง ฝ้ายและเพื่อนตั้งใจที่ได้เรียนหนังสือ ฝ้ายจึงขอวิงวอนให้ทุกคนช่วยกันปลูกป่าเพราะป่าคือชีวิตของเรา

เด็กหญิงอาทิตยากร กรณ์ลัภย์
ประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนอนุบาลท่าตะโก
อำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์

ใคร...ใคร... ก็ไม่รักผม

ชีวิตของผมเริ่มต้นเหมือนกับทุกวัน มันเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยกฎระเบียบที่เข้มงวดตามคำสั่งของพ่อ ไม่ว่าพ่อพูดหรือสิ่งอะไรผมต้องทำตามทุกอย่าง หลังเลิกเรียนต้องกลับบ้านช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน กวาดบ้าน ถูบ้าน ล้างถ้วยชามจนหมด ถ้าทำไม่ถูกใจพ่อจะต้องดุด่าผมเสมอ แต่สำหรับ พี่ น้องสาวของผม ทำอะไรก็ถูกใจพ่อแม่ไปหมดด้วยความที่น้องฟ้าเรียนเก่ง การปฏิบัติของพ่อแม่ที่มีต่อผมและน้องฟ้าจึงต่างกัน หรือแม้แต่กับเพื่อนๆ พ่อแม่ก็เปรียบเทียบกับ เก่งกว่า ดีกว่า คำพูดเหล่านี้กรอกหูผมทุกวัน เหมือนเป็นการตอกย้ำลงในใจผมทุกวันว่าผมไม่เอาไหน ไม่มีอะไรดีเลย พ่อแม่ถึงไม่รักผม

ผมเริ่มทนไม่ไหว และเข้ากลุ่มกับเพื่อนๆ ที่ยอมรับ เพื่อนทำอะไรผมก็จะทำด้วย ไม่ว่าจะลองดื่มเหล้า สูบบุหรี่ หนีเที่ยว ติดต่อย ฯลฯ ผมรู้ว่ามันไม่ดี แต่อย่างน้อยก็รู้สึกว่าคุณค่า และเพื่อนยอมรับในตัวผม

ช่วงนั้นฐานะทางบ้านผมก็ไม่ค่อยดี ถ้าช่วงไหนเราไม่มีเงินก็จะซื้อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาต้มกินแทนข้าว แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังทำตัวเหมือนเดิม จนพ่อรู้และบอกกับผมว่า “ไม่ให้เงินแล้ว เพราะถึงให้เงินไปก็ไม่ได้เอาไปเรียน” ผมโกรธพ่อมากและบอกตนเองว่าจะไม่ขอร้องและอ้อนวอนพ่ออีก

ผมจึงเก็บเสื้อผ้า ข้าวของ ย้ายออกจากบ้านไปอยู่บ้านญาติ ด้วยความที่นิสัยรักความสบาย ไม่เคยทำงานหนัก ผมจึงทนไม่ได้ที่ถูกญาติว่ากล่าวตักเตือน ผมไม่ได้รับรู้สึกว่าตนเองผิดแต่กลับคิดว่าพ่อแม่ใช้ไหม ทำให้ผมต้องออกจากบ้าน ทำไมแม้แต่ญาติๆ ยังไม่รักผม ผมไปขออาศัยกินนอนกับเพื่อนๆ หลายคน แต่ทุกคนก็เริ่มหนี ไม่ค่อยเล่นกับผมเหมือนก่อน จนผมต้องไปนอนข้างถนน รอน้ำตามก๊อกกินประทังความหิว

วันหนึ่งผมเดินตามท้องถนนเพื่อหาอาหารที่คนเขาเททิ้ง เห็นพ่อแม่ลูกเดินมาด้วยกัน หยอกล้อ พูดคุยกันอย่างมีความสุข ผมจึงรู้สึกคิดถึงบ้านขึ้นมา ผมไม่ได้กลับบ้านมานานแล้ว ป่านนี้ครอบครัวของผมจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ เมื่อผมไปถึงบ้าน พ่อดูคล้ำและผอมลงมาก แม่กับน้องดูเครียดๆ แม่บอกผมว่า “ลูก วันนี้บ้านเราเหลือแต่บะหมี่สองซองนะลูก ไปต้มให้หมดแล้วมากินด้วยกัน” ผมไม่รู้เลยว่ามันจะเป็นสองซองสุดท้ายที่เหลืออยู่ในบ้าน

ผมไม่เคยรู้เลยว่าครอบครัวผมถูกฟองล้มละลาย บ้านจะถูกยึด ผมมัวทำอะไรอยู่ ทำไมไม่มาช่วยที่บ้าน ไม่รับรู้ถึงความลำบากของพ่อแม่ ผมเป็นลูกที่แย่มากใช่ไหม เราสี่คนพ่อแม่ลูกต่างมองหน้ากันแล้วเสียงน้องสาวกับแม่ก็สะท้อนขึ้นมาเบาๆ ผมค่อยๆ โอบกอดน้องสาวและแม่เข้ามาหากันโดยมีพ่อที่นั่งตรงข้ามก็กำลังทำเหมือนกัน สุดท้ายเราก็กอดคอกันร้องไห้ ทุกคนกินบะหมี่สองซองสุดท้ายที่ผมคิดว่ามันอร่อยที่สุดในชีวิตเท่าที่ผมเคยกินมา

กลางดึกคืนนั้น ผมตัดสินใจไปหาพ่อกับแม่ที่ห้องนอน ค่อยๆ นั่งลงก้มกราบที่ปลายเท้าของท่านทั้งสอง “พ่อแม่ครับ ผมขอโทษครับ ผมโง่งงทำอะไรไม่คิด ผมโง่งงที่คิดว่าพ่อแม่ไม่รักผม ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าสิ่งที่พ่อแม่คอยพรัาสอนผม ดูด่าว่ากล่าวตักเตือนผม เป็นเพราะว่าพ่อแม่รักผม อยากให้ผมเป็นคนดี คนเก่ง ดูแลตนเองและครอบครัวได้ในอนาคต”

ผมกลับออกจากห้องไปด้วยความสบายใจ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ผมบอกกับตนเองว่าต่อไปนี่จะเป็นลูกที่ดี เป็นพี่ที่ดี จะรักและเชื่อฟังพ่อแม่ ผมจะทำให้พ่อแม่และแม่ภูมิใจ และผมจะทำให้พ่อแม่รู้ว่าเรารักพวกเขามากแค่ไหน...

อบอุ่นเหนือสิ่งอื่นใด
ท่านนั้นคอยดูแล
ถึงแม้ลูกทำผิด
รื้อฟื้นความหวังโย
ตั้งใจทำความดี
พ่อแม่แสนเหนื่อยล้า
จะขอทำหน้าที่
เล่าเรียนจะตั้งใจ

ได้อยู่ใกล้พ่อกับแม่
มิเปลี่ยนแปลงความรักไป
พ่อแม่คิดให้อภัย
เปรียบมิได้เท่ามารดา
นับแต่นี้ลูกสัญญา
เลี้ยงลูกมาแต่เยาว์วัย
ลูกคนนี้เลี้ยงแม่ได้
ลูกหวังไซร้ได้แทนคุณ

เด็กหญิงจิราภัทร แสนสัจจะ
เด็กชายเอกวรรณ พรหมแสน
โรงเรียนศรีจอมทอง
อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

โรงเรียนของหนู

โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐ จังหวัดปัตตานี เป็นโรงเรียนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งอยู่ในความดูแลของมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ ตั้งอยู่ที่หมู่ ๑ ตำบลรูสมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี โรงเรียนแห่งนี้ ก่อตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ด้อยโอกาส เด็กยากไร้ และเด็กที่มีปัญหาในครอบครัว รวมถึงเด็กที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดน ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการเรียนหนังสือต่อได้ เพราะคนที่สูญเสียอาจเป็นเสาหลักของบ้านและครอบครัว ส่งผลให้เด็กไม่มีกำลังใจที่จะเรียนต่อหรือขาดทุนทรัพย์ และเป็นเด็กที่มีความสามารถในหลายๆ ด้าน แต่กลับไม่มีโอกาสที่จะแสดงถึงความสามารถของตัวเองได้ เพราะขาดโอกาสฝึกฝนแล้วเล่าเรียนต่อ

โรงเรียนแห่งนี้ เปิดสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็นการเรียนรู้การสอนแบบสามัญและศาสนา อีกทั้งมีการส่งเสริมอาชีพแก่นักเรียนโดยการให้ความรู้และลงมือปฏิบัติเกี่ยวกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในด้านการเกษตรและการมีอาชีพ เช่น การเลี้ยงไก่เนื้อ การปลูกผักปลอดสารพิษหรือผักไฮโดรโปนิคส์ การตัดเย็บเสื้อผ้า และผลิตภัณฑ์ต่างๆ เป็นต้น โดยจะมีครูที่ดูแลอาชีพนั้นๆ เปิดรับสมัครนักเรียนที่มีความสนใจในอาชีพ และคอยดูแลให้คำปรึกษาการทำอาชีพ และการส่งขายในโรงเรียน ตลาด และที่อื่นๆ อีกมากมาย ช่วยให้นักเรียนมีรายได้ระหว่างเรียน

โรงเรียนมีพื้นที่โดยรวมทั้งหมดประมาณ ๑๑๖ ไร่ โดยมีอาคารเรียนอยู่ ๒ อาคาร คือ อาคารเรียนศรีบุตรี และอาคารเรียนศรีบุตรา มีหอพักอยู่ ๖ หอพัก แบ่งเป็นหอพักชาย ๓ หอพัก โดยมีหอ ภ.ป.ร. หอนครินทร์ และหอวิชรุณ และหอพักหญิง ๓ หอพัก คือ หอสิริกิติ์ หอบุชบากร และหอสิรินธร แล้วยังมีศูนย์บ่มเพาะเศรษฐกิจพอเพียง หรือสถานที่ประกอบอาชีพต่างๆ อยู่อีกด้วย

หนูก็เป็นเด็กคนหนึ่งที่ได้รับโอกาสเข้ามาศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้ หนูชื่อนางสาวอามีเนาะห์ มะดีอรวิ บ้านอยู่อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เรียนอยู่สายวิทย์ – คณิต แต่มีความชอบทางด้านภาษาเป็นพิเศษ เพราะหนูมีความฝันที่จะเป็นมัคคุเทศก์ หรือไกด์นำเที่ยว เมื่อก่อนหนูเรียนอยู่ที่โรงเรียนใกล้บ้าน ตอนนั้นหนูเป็นคนที่ไม่กล้าแสดงออกและเป็นคนที่ขาดความมั่นใจมากๆ แต่พอได้มาอยู่ในโรงเรียนนี้มันทำให้หนูมีความกล้าแสดงออกมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยความที่หนูได้ร่วมทำกิจกรรมต่างๆ อยู่เป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมภายในโรงเรียนหรือกิจกรรมนอกโรงเรียน ซึ่งก็ได้ช่วยให้หนูมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้นกว่าเดิม

เหตุผลที่หนูได้ตัดสินใจมาศึกษาต่อที่โรงเรียนแห่งนี้ เพราะด้วย
ฐานะที่บ้านไม่ดี ไม่มีกำลังทรัพย์ที่เพียงพอ แต่โรงเรียนนี้ได้เปิดโอกาส
ให้หนูได้ศึกษาต่ออีกครั้ง ช่วยให้หนูสามารถสานต่ออนาคตของตัวเองได้
โรงเรียนแห่งนี้เป็นโรงเรียนประจำ เรียนฟรี กินฟรี อยู่ฟรี และมีอุปกรณ์
การเรียนฟรี โดยที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งยังช่วยแบ่งเบา
ภาระของพ่อแม่อีกด้วย

การที่หนูได้มาอยู่ในโรงเรียนนี้ไม่ใช่แค่ได้เรียนหนังสืออย่างเดียว
เท่านั้น แต่ยังได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ ในโรงเรียนและต่างโรงเรียน
อีกมากมาย เช่น การร่วมโครงการ “ทัศนศึกษา” นอกสถานที่ ช่วยให้
เราได้เรียนเปิดหูเปิดตา ช่วยผ่อนคลายไปด้วย และที่สำคัญยังได้เรียนรู้
วัฒนธรรมหรือความเป็นอยู่ของคนในสถานที่นั้นๆ อีกด้วย และกิจกรรม
ที่สำคัญที่สุดของหนูก็คือ การที่โรงเรียนเปิดโอกาสให้หนูเข้าร่วมโครงการ
“เจนิซิส ๒.๐” เป็นโครงการที่ได้ไปแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่ประเทศญี่ปุ่น
ในรายสาขาการวิจัยการท่องเที่ยว ซึ่งในชีวิตหนูไม่เคยคิดว่าตัวเองจะมี
โอกาสได้ขึ้นเครื่องบิน ได้ไปสัมผัสกับบรรยากาศนอกประเทศ แล้วยังได้
เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย และที่สำคัญได้แลกเปลี่ยน
การเรียนการสอนกับเพื่อนๆ ชาวญี่ปุ่นอีกด้วย ถ้าโรงเรียนไม่ให้โอกาสนี้
หนูก็คงจะไม่ได้สัมผัสกับประสบการณ์ที่ดีๆ แบบนี้

การที่ได้มาอยู่และใช้ชีวิตในโรงเรียนแห่งนี้ ทำให้หนูได้รู้จักและมีความผูกพันกับพ่อใหญ่ (ผู้อำนวยการโรงเรียน นายนิพนธ์ นิการจิ) แม่ใหญ่ (ภรรยาผู้อำนวยการโรงเรียน) คณะครู เพื่อนๆ และน้องๆ ที่เรียนด้วยกันในโรงเรียนนี้ และได้เรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตในโรงเรียนประจำ ซึ่งเราจะอยู่กันเป็นครอบครัวแบบฉันทพี่น้องคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และที่สำคัญยังมีครูพ่อครูแม่ที่ดูแลเปรียบเสมือนลูก ซึ่งมันก็เป็นครอบครัวที่ใหญ่แสนอบอุ่น โรงเรียนแห่งนี้สามารถทำให้หนูมีความรู้สึก ว่าโรงเรียนเปรียบเสมือนครอบครัวและบ้านหลังที่สองของหนูที่ไม่อาจลืมได้ เพราะมันเต็มไปด้วยความรักและความผูกพันที่มีให้กัน

โรงเรียนแห่งนี้ได้พัฒนาการเรียนของหนูให้ดีขึ้น ทำให้หนูสามารถที่จะนำคะแนนในการเรียนที่ได้มา เพื่อนำไปใช้ในการเรียนระดับอุดมศึกษาได้ หรือสามารถสอบเข้าโควตาเรียนดีในมหาวิทยาลัยได้ ทั้งๆ ที่เด็กนักเรียนบางคนไม่สามารถจะนำคะแนนของตนเองมาใช้โควตานี้ได้ ซึ่งมันเป็นความตั้งใจของครูที่จะนำทางให้นักเรียนทุกคนได้มีอนาคตที่ดีในภายภาคหน้า

การใช้ชีวิตในโรงเรียนนี้ทำให้หนูได้มีความสามารถที่จะกล้าแสดงออกในทุกๆ เรื่อง เช่น ด้านกิจกรรมต่างๆ กล้าที่จะพูด กล้าที่จะทำ และกล้าที่จะแนะนำคนอื่น ๆ ให้เป็นคนดี เป็นต้น ทั้งนี้หนูได้เป็นนักกีฬาเรือพายของโรงเรียนและได้เป็นตัวแทนจังหวัด ตัวแทนภาคใต้ และตัวแทนประเทศไทยเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาตั้งแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงนานาชาติ และได้รับรางวัลดังนี้

๑. ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ในการแข่งขันกีฬา PENANG DRAGON BOAT INTERNATIONAL FESTIVAL ณ รัฐปีนัง ประเทศมาเลเซีย

๒. ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ในการแข่งขันกีฬา KEDAH DRAGON BOAT INTERNATIONAL FESTIVAL ณ รัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย

๓. ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๐ “มหาสารคามเกมส์” ณ จังหวัดมหาสารคาม

๔. ได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ รอบคัดเลือกภาคใต้ “แร่นองเกมส์” ณ จังหวัดระนอง

๕. ได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ รอบคัดเลือกภาคใต้ “ชุมพรเกมส์” ณ จังหวัดชุมพร

๖. ได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาเรือยาวประเพณี เทิดไท้องค์ราชัน ประจำปี ๒๕๕๘ ณ แม่น้ำปัตตานี

นางสาวอามีเนาะห์ มะดีอรวิ
มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐
อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี

จักรยานของหนู

วันเด็กแห่งชาติ ตรงกับวันเสาร์สัปดาห์ที่ ๒ ของเดือนมกราคม ของทุกๆ ปี หลังจากที่เราลองวันปีใหม่แล้ว พวกเด็กๆ ก็รู้ว่าผู้ใหญ่ คุณพ่อคุณแม่และคุณครูที่โรงเรียน จะจัดงานวันเด็กเพื่อให้เด็กนักเรียน ทุกๆ คน ให้มีการเล่นเกมที่สนุกสนาน เปิดเพลงรื่นเรึง มีแจกของรางวัล แล้วก็มีการจับสลากของขวัญด้วย ของรางวัลนั้นก็มียหลายอย่าง เช่น ตุ๊กตา ของเล่น สิ่งของต่างๆ อุปกรณ์การเรียน และมีรางวัลใหญ่ๆ คือ รถจักรยานนั่นเอง เป็นรางวัลที่หนูอยากได้ และเด็กคนอื่นก็อยาก ได้เหมือนกัน และเป็นความฝันของหนูว่าจะได้เป็นเจ้าของรถจักรยาน เหมือนกับเพื่อนๆ

หนูอยากได้รถจักรยานในงานวันเด็ก แต่หนูขี่จักรยาน ๒ ล้อ ไม่ได้เพราะว่าหนูมีโรคประจำตัว ไม่แข็งแรง หนูมีผิวงบางและทำให้เกิด อันตรายได้ แม่ของหนูบอกว่าถ้าเวลาหนูขี่จักรยานก็ล้มง่าย มีแผลถลอก ง่าย ต้องรักษาแผลหลายวัน มันทำให้ไม่สบาย แม่จึงบอกว่าเดี๋ยวไป ซื้อจักรยาน ๓ ล้อ มาให้หนู หนูดีใจมากที่จะได้ไปขี่จักรยานกับเพื่อน หรือไมก็ซื้อออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรงมากขึ้น หนูจะขี่ตั้งแต่เช้าและ เย็นทุกๆ วันเลย และในปีนี้เป็นปีสำคัญที่ใกล้จะมาถึงแล้ว คือ BIKE FOR DAD ปั่นเพื่อพ่อ หนูตั้งใจว่าจะขี่จักรยานออกมา เป็นการ เติบโตพระเกียรติแสดงความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระราชนิ หนูจะฝึกขี่จักรยานบ่อยๆ และไม่ให้อึด หนูมีความสุข มากเวลาที่หนูสามารถขี่จักรยานได้ เพราะรู้สึกที่หนูก็ทำได้เหมือนกับ คนอื่นๆ นั่นเป็นความฝันของหนูและครอบครัว หนูไม่รู้ว่าจะฝันนี้เป็น จจริงหรือเปล่า แต่หนูจะพยายามเท่าที่ตัวเองจะทำได้

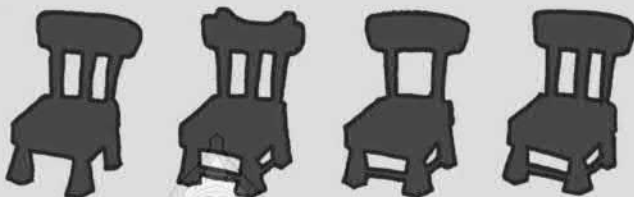
หนูตั้งใจว่าหนูอยากปั่นจักรยานให้คุณพ่อของหนูดู ถ้ามีโอกาส หนูก็จะฝึกขี่จักรยานนานๆ เท่าที่ทำได้ ถ้าหนูทำได้ หนูและครอบครัวคงภูมิใจมาก หนูจะขี่จักรยานแถวบ้านของหนู เพราะมีพื้นที่กว้างมาก เหมาะสำหรับขี่จักรยานและปลอดภัย ไม่ว่าจะไปที่ไหนหรือไปเรื่อยๆ ก็ไม่เป็นอันตราย คุณแม่หนูจะยืนดูอยู่ห่างๆ พอขี่เสร็จแล้ว หนูจะนำจักรยานมาเก็บและดูแลรักษาอย่างดี เพราะเป็นจักรยานคันแรกของหนูและเป็นจักรยานที่หนูจะใช้ปั่นในโครงการปั่นเพื่อพ่อ เป็นความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่คนไทยทั้งประเทศรวมทั้งครอบครัวของหนูจะได้แสดงออก ขอให้พระองค์ทรงพระเจริญ หนูประทับใจกับความฝันของหนูในวันเด็กปีนี้นะคะ และขอให้ความฝันของหนูเป็นจริง

นางสาวณฐอนงค์ ริเริ่มกุล
มัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์
กรุงเทพมหานคร

ลองหาตุ๊กติ

หาเงาของภาพด้านซ้ายได้ไหมเอ่ย

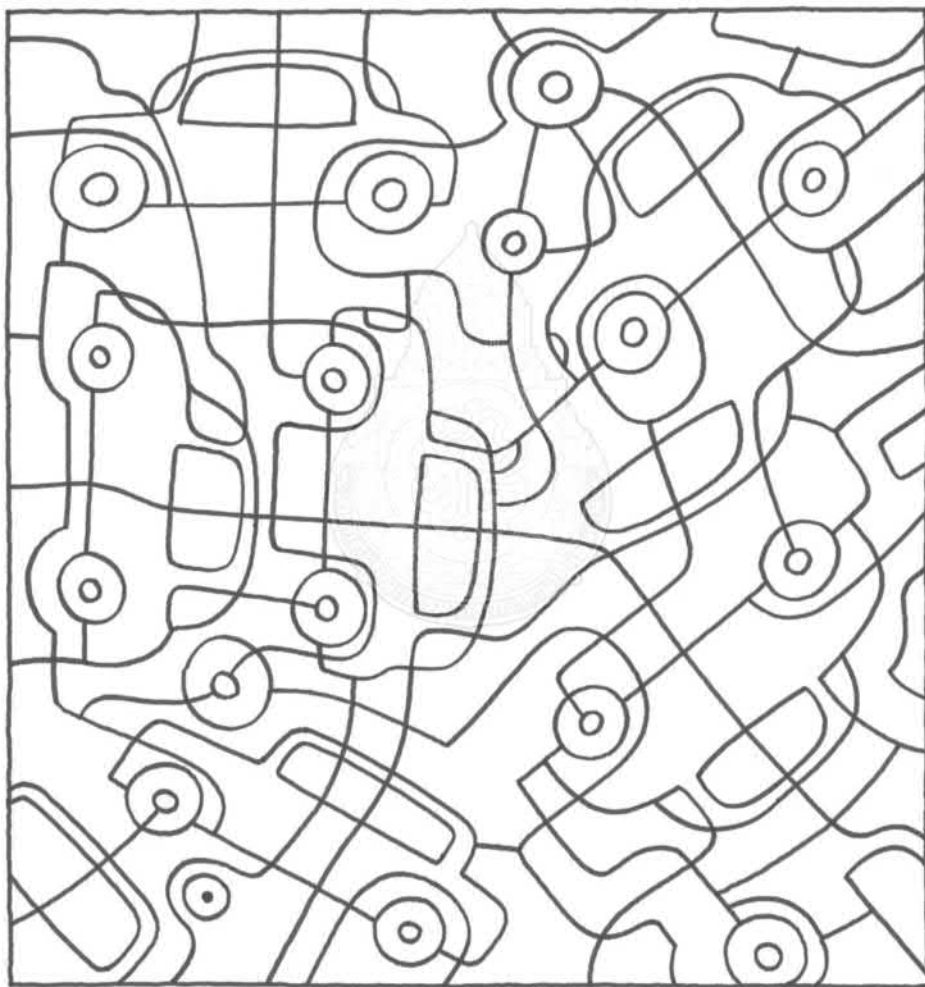
สนับสนุนโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

มีรถยนต์กี่คันนะ

หารรถยนต์ที่ซ่อนอยู่ในภาพนี้ แล้วระบายสีให้สวยงาม

ลากเส้นดูซิว่า พ่อตากควรเดินไปทางไหน
จึงจะเจอแม่ตากและลูกๆ

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๙

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	ประธานกรรมการ
รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (ที่กำกับดูแลสำนักอำนวยการ สป.)	รองประธานกรรมการ
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงกลาโหม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงมหาดไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพลังงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพาณิชย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงยุติธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการคลัง หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ หรือผู้แทน	กรรมการ

ปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด	กรรมการ
ผู้บัญชาการ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ

ผู้ว่าการการศึกษาแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการประปานครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
กรรมการผู้จัดการใหญ่ กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานคณะกรรมการอำนวยการมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค. หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้กำกับการกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาทุกเขต (๑๘๓ เขต)	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานกวีวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาด และกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ

รองผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและเลขานุการ
ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านบริหารทรัพยากรบุคคล สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มช่วยอำนวยการและประสานราชการ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานคลังและสินทรัพย์ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มสารนิเทศ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวสุภารัตน์ หัสเดช กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวธัญญธร อ่อนดีกุล กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่ และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๙

คณะกรรมการอำนวยการ

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค.	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายสุเทพ ชิตยวงษ์)	ที่ปรึกษา
ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายบุญรักษ์ ยอดเพชร)	ประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการคลังและสินทรัพย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษามัธยมศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	กรรมการและเลขานุการ
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางศกุนตลา สุขสมัย)	
หัวหน้ากลุ่มงานสารบรรณ องค์การการค้าของ สกสค. (นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์)	กรรมการและเลขานุการ
นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางสาวศิริพร พรรณพัฒนกุล)	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำต้นฉบับ

นางศกุนตลา สุขสมัย	ประธาน
นางสาวนวกรณ์ ชัยบุตตา	รองประธาน
นางสาวเพ็ชรา ว่องเกรียงไกร	กรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
พันจ่าเอกแดงรัตน์ชัย คงสม	กรรมการ
นางสาวอังคณา ผิวเกลี้ยง	กรรมการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการ
นางสาวกาญจน์กฤษดี ทานเจือ	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล	กรรมการและเลขานุการ
นางอุไรรัตน์ โพธิ์สีริกุลวงศ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาววราภรณ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจำหน่าย

ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค.	ประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการตลาดและการขาย (นางจินตนา ไชยดี)	รองประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์ (นางสาวดวงแข กล่อมเอี้ยง)	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและบัญชี (นายสมนึก บัวรุ่ง)	กรรมการ
ผู้แทนศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
หัวหน้าส่วนประชาสัมพันธ์ (นางรจันระพี ตั้งเจตสกา)	กรรมการ
หัวหน้าส่วนลูกค้าสัมพันธ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายอำนวยการสำนัก สำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการตลาดและพัฒนาธุรกิจ (นางจำเรียงรักษ์ อิตริศิริ)	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้าส่วนแผนการตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์ (นายปองธรรม อินทรไทร)	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการคัดเลือกผลงานเพื่อลงพิมพ์
ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ที่ดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	ที่ปรึกษา
นางสาวพรรณงาม แยมบุญเรือง	ประธานกรรมการ
นางศุภนิตลา สุขสมัย	รองประธานกรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
นางสาวชื่นกมล ศรีสมโภชน์	กรรมการ
นายพินิจ สุขะสันต์	กรรมการ
นางพิมพ์จิต ตปนียะ	กรรมการ
นางสาวนวรณัฏฐ์ ชั่งบุตรดา	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

บรรณาธิการที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

บรรณาธิการ

นางศุภนิตลา สุขสมัย
นางสาวศิริพร พรรณพัฒนกุล
นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์

ภาพประกอบ

นายสมบัติ คิ้วฮก
นักเรียนเจ้าของผลงาน

ออกแบบปก

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

จัดรูปเล่ม

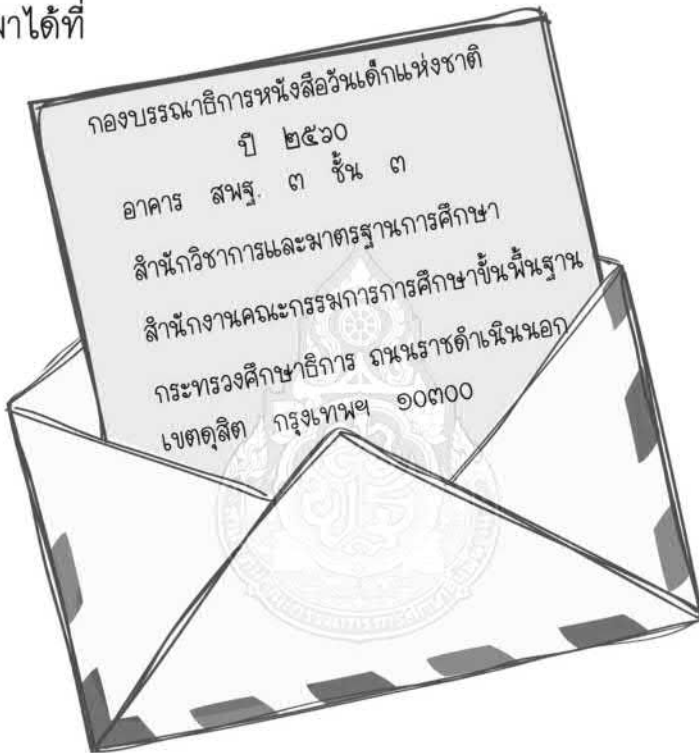
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

ขอเชิญชวนเด็กๆ

เขียนเรื่องส่งมาลงหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๐

ส่งมาได้ทั้งที่

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจัดจำหน่าย
ส่วนลูกค้าสัมพันธ์ องค์การค้าของ สกสค.

๒๒๔๙ ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง

เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐

โทรศัพท์ : ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๐๗ , ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๑๐

WWW.SUKSAPAN.OR.TH

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๘
หนังสือดี มีคุณค่าอ่าน สำหรับเด็กทุกคน
สนับสนุนโดย

บริษัท ซี.เอ.เอส.เปเปอร์ จำกัด

บริษัท เพอร์มาเฟล็กซ์ จำกัด

บริษัท พี.ที. อินเตอร์ซัพพลาย จำกัด

บริษัท เนชั่นไวด์ จำกัด

บริษัท โรงงานอุตสาหกรรมกระดาษบางปะอิน จำกัด

บริษัท อินเตอร์เนชั่นแนล เปเปอร์ บรรจภัณฑ์ (ประเทศไทย) จำกัด

บริษัท อินเตอร์เพลท จำกัด

องค์การค้ำของ สกสค.

มุ่งมั่นพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
เพื่อผลิตและจำหน่ายสื่อการศึกษาครบวงจร
ที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน ทันเวลา ราคายุติธรรม

ประวัติศาสตร์ เป็นการศึกษาเวลาและยุคทางประวัติศาสตร์ วิธีการทางประวัติศาสตร์ พัฒนาการของมนุษยชาติจากอดีตถึงปัจจุบัน ความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ผลกระทบที่เกิดจากเหตุการณ์สำคัญในอดีต บุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในอดีต ความเป็นมาของชาติไทย วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย แหล่งอารยธรรมที่สำคัญของโลก

วันเด็ก 2559

9 786163 956361
ราคา 15.00 บาท

องค์การค้ำของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา

2249 ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

www.suksapan.or.th